Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 5 Toukokuun 23 p:nä № 5

SISÄLTÖ:

1 9 3 5
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 5 (142) TOUKOKUUN 23 p. 1935

Nuoren polven kasvatus

TOVERI Stalinin kaaderikysymyksestä Punaisen armeijan akateemikkojen päästötilaisuudessa pitämä puhe, jonka julkaisemme lehtemme tässä numerossa, merkitsee uuden vaiheen alkua maamme suuressa sosialistisessa kehityksessä.

Me olemme voitokkaasti päättäneet aikaisemman etapin, jonka kuluessa poistettiin maan teknillistaloudellinen takapajuisuus. Neuvostoliitto on nyt voimakkaan ja ensiluokkaisen teollisuuden ja maailman suurimman yhteiskunnallistetun ja koneellistetun maatalouden maa. Nyt meillä on oma, kehittynyt raskas teollisuus, joka voi ratkaista minkä teollisen tehtävän tahansa. Nyt maamme kehitys nojautuu täysin itsenäiseen ja teknillisesti uusimpaan kotimaiseen teollisuuteen. Tästä kertovat monet tosiasiat.

Metallinjalostusteollisuutemme tuotanto kohosi jo viime vuonna enemmän kuin 12 kertaa ylemmäksi v. 1913 tasoa. Konerakennusteollisuuden tuotanto oli v. 1934 16 kertaa suurempi kuin ennen sotaa. Sähkövoimaa tuotimme 12 kertaa enemmän. Tuotantovälineiden tuotanto oli 7 kertaa suurempi kuin v. 1913 ja 13 kertaa suurempi kuin 10 vuotta sitten.

Nykyisin ei uusimmalla tekniikalla varustettuja tuotantolaitoksia ole vain erillisiä yksiköitä, niinkuin oli laita ensimmäisen viisivuotisen alussa. Nyt on maassa 40 tuh. suurteollisuuden tuotantolaitosta ja 283 tuh. pienteollisuuden laitosta. Nyt meillä on parhaalla tekniikalla varustettuja maailmankuuluja jättiläisiä talouden kaikilla aloilla, nopean teknillisen kehityksemme tukipohjina on sellaisia laitoksia kuin Kramatorskin ja Uralin raskaan konerakennusteollisuuden tehtaat.

Nyt meillä on maataloudessa 25 milj. pirstotun ja kannattamattoman talonpoikaistalouden, mitkä meillä olivat jälleenrakentamiskauden lopussa, asemasta 250 tuh. kollektiivitaloutta ja 5 tuhatta neuvostotilaa. Nyt kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen pelloilla työskentelee n. 300 tuh. traktoria, 40 tuh. kombainia, 35 tuh. autoa ja valtava määrä muita maatalouskoneita. Konevetovoiman ominaispaino kollektiivitalouksien koko vetovoimavarastossa on vähää vailla 40 %. Neuvostotiloilla muodostaa konevetovoima 80 % kaikesta vetovoimasta.

Tänä vuonna sähköistetään 10 tuh. kollektiivitaloutta. Miltei 80 % kaikesta teollisuuden tarvitsemasta energiasta saadaan sähköenergiana. Siitä saa maa 75 % suurilta piirisähköasemilta. Se on todisteena sosialistisen teollisuutemme tekniikan ja sähköistämisen korkeasta tasosta.

Raskaat ja eniten ponnistuksia vaativat työt sellaisilla raskaan teollisuuden aloilla kuin hiiliteollisuus, musta metallurgia y.m. ovat jo mekanisoidut 60—80 %:lla. Tänä vuonna kohoaa hiilen louhinnan mekanisointi Donbassilla 90 %:iin. Syvällä maanalla työskentelee nyt rikas, monilajinen ja varsin voimakas konevaras-

to. Kaivokset ovat muodostuneet tehtaiksi.

Perinpohjainen teknillinen käänne on tapahtunut myös vanhoissa teollisuuskeskuksissa. Esim. Leningradissa on enemmän kuin puolet metallinjalostus- ja konerakennustehtaiden työpenkeistä asetettu muutamien viime vuosien aikana. Viime vuonna antoivat ensimmäisen ja toisen viisivuotisen aikana käyntiinpannut uudet ja uudestirakennetut tehtaat 85 % konerakennus- ja metallinjalostusteollisuuden koko tuotannosta.

Kaikki nämä tosiasiat osoittavat, kuinka voimakas ja rikas tekniikka maallamme on nyt käytettävänään kaikilla työaloilla. Näin tulemme johtopäätökseen, että olemme «jo pääpiirteissään ohieläneet nälkäkauden tekniikan alalla». Samalla on ratkaistu valtava historiallinen tehtävä. Noin kymmenessä vuodessa ovat Neuvostoliiton työtätekevät parantaneet kaikki monivuotisen imperialistisen sodan ja kansalaissodan haavat ja Leninin-Stalinin puolueen johdolla saattaneet maansa kaikkein kehittyneinten teollisuusmaiden riveihin.

Nälkä tekniikan alalta on poistettu. Mitä tarvitaan nyt? Tarvitaan kaadereita, jotka kykenisivät «valjastamaan» tekniikan, viemään sitä eteenpäin ja ottamaan sosialismin uudelta tekniikalta kaiken, mitä se vain voi antaa. Jos meillä olisi tällä hetkellä riittävästi käytettävissämme uuden, voimakkaan tekniikan vaatimuksia vastaavia kaadereita, niin maamme voisi tuon tekniikan avulla saada 3—4 kertaa enemmän tuotteita kuin mitä se saa nyt. Mutta näitä kaadereita meillä ei vielä ole. Ne on hankittava. Se on nyt eteenpäin menomme ehto.

Senvuoksi on tov. Stalinin puheella niin suuri historiallinen merkitys. Senvuoksi on käänteentekevä, uutta vaihetta merkitsevä se tunnus, jonka hän puheessaan esitti:

«...Pääpaino on nyt pantava ihmisiin, kaadereihin, työntekijöihin, jotka ovat vallanneet tekniikan. Juuri tämän takia vanha tunnus — «tekniikka ratkaisee kaiken», joka on heijastuksena jo ohikuljetusta kaudesta, jolloin meillä oli nälkä teollisuuden alalla — on nyt vaihdettava uuteen tunnukseen, tunnukseen siitä, että «kaaderit ratkaisevat kaiken». Tässä on nyt pääasia.»

Tuo tunnus, jonka työtätekevät joukot ovat kaikkialla suurella innostuksella vastaanottaneet ja jonka nopean toteuttamisen puolesta puolueen ja koko maan on tarmokkaasti taisteltava, koskee elämän kaikkia aloja. Puuttumatta tässä kaaderikysymykseen koko laajuudessaan, tahdomme kosketella sen erästä tärkeätä osaa, kysymystä nuorisosta, uuden sukupolven kasvatuksesta. Se on tärkeä siksi, että tämän polven keskuudesta nousevat lähitulevaisuudessa uudet maan tarvitsemat kaaderit ja että me jätämme tälle polvelle suuren, kalliin perinnön. «Vanha on hävitetty», puhui Lenin nuorisolle 15 vuotta sitten kommunistisen nuorisoliiton III edustajakokouksessa... «Maaperä on raivattu, ja tälle maaperälle on nuoren kommunistisen sukupolven rakennettava kommunistinen yhteiskunta». Nuorison saama perintö oli jo silloin suuri, tavattoman suuri, mutta vielä suurempi on se perintö, minkä saa nykyinen nuorisopolvi. Sillehän ei jää vain raivattu maaperä, vaan jo pitkälle valmistettu sosialismin rakennus.

Nuori polvemme on saatava tietoiseksi tämän perinnön koko valtavuudesta, se on kokonaisuudessaan saatava selvästi ymmärtämään, mikä suunnaton ero on sen aseman ja perspektiivien ja kapitalismin oloissa elävän nuorison aseman ja perspektiivien välillä.

Porvaristo ei nousukautenaankaan voinut säästää nuorisoa pettymyksiltä. Porvarillisen vallankumouksen edellä valistusajan filosoofit Ranskassa «järkeen» vedoten julistivat ikuisen rauhan, oikeudenmukaisuuden, vapauden, veljeyden ja tasaarvon valtakunnan tuloa. Mutta pian tuon vallankumouksen jälkeen osoit-

tautuivat, kuten Engels sanoo, «järjen voiton» kautta luodut yhteiskunnalliset ja poliittiset laitokset katkeran pettäviksi irvikuviksi». Porvaristo vaihtoi vain toisen riistomuodon toiseen eikä senvuoksi kyennyt viemään kehitystä pitemmälle eteenpäin. Kuvitelmat «vapaudesta» ja jatkuvasta edistyksestä vaihtuivat yleiseen taantumukseen. Kaikki tämä vaikutti nuorisoon. Katsantokantojen latteus, pessimismi, «maailman tuska», itsemurhat murjoivat ja rumensivat jo silloin nuorison elämää.

Nykyisen työtätekevän nuorison asemasta kapitalismin oloissa ei kannata puhuakaan. Edistyksen ja tieteen asemasta tyrkyttää porvaristo nyt nuorisolle fasismia, mystiikkaa, taikauskoa. Se ei ole riistänyt siltä ainoastaan suuria ihanteita, uskoa ihmiskunnan tulevaisuuteen, vaan suureksi osaksi myös luottamuksen omaan henkilökohtaiseen tulevaisuuteensa ja — jokapäiväisen toimeentulon. Miljoonat nuoret ihmiset ovat työttöminä, lukemattomat heistä eivät ole vielä koko elämänsä aikana saaneet tilaisuutta ansaita toimeentuloaan rehellisellä työllä. Mätänevä kapitalismi ei näytä heille mitään tietä eteenpäin. Eivät suotta eräät kapitalistimaiden kirjailijat romaaneissaan kuvaa nuoria ihmisiä, jotka pyrkivät vankiloihin voidakseen edes siten toistaiseksi säilyttää olemassaolonsa. Se on tyypillinen kuva siitä kohtalosta, siitä ulospääsemättömästä umpikujasta, minkä nykyajan kapitalismi on valmistanut työtätekevän nuorison suurille joukoille.

Kuinka toisenlaiset näköalat onkaan avannut ja avaa nuorison eteen sosialistinen vallankumous! Meidän Lokakuumme sytytti uuden uskon, uuden toivon, uuden luottamuksen tulevaisuuteen miljoonien kapitalismin näännyttämien ja epätoivoon saattamien ihmisten mielissä, se näytti teossa todellisen tien ihmiskunnan vapauttamiseen, kommunismiin. Ja se ei ole pettänyt herättämäänsä toivoa ja luottamusta, niinkuin teki porvarillinen vallankumous, vaan on käytännössä johdonmukaisesti toteuttanut ihmiskunnan vapauttamisen suurta aatetta, kaiken luokkajaon, riiston ja sorron hävittämisen aatetta. Jokaisen sen kehityksen etapilla tulee tuon aatteen toteutuminen yhä selvemmin ja kiistattomammin näkyviin.

Niinpä asia onkin siten, ettei missään eikä koskaan nuorisolla ole ollut edessään sellaisia perspektiivejä, sellaisia kasvamis- ja kehittymismahdollisuuksia kuin meidän maassamme. Meidän nuorisoamme ei kiusaa kysymys, miten vallata itselleen paikka elämässä. Se katsoo ja voi katsoa rohkeasti ja täydellä luottamuksella tulevaisuuteensa, eikä vain omaansa, vaan koko maan tulevaisuuteen. Sen aika ja elämä ei ole köyhä ylväistä suurista ajatuksista, sillä ovat avoinna mahdollisuudet luoda ja toteuttaa rohkeita suunnitelmia, tehdä suuria, mainehikkaita tekoja. Sen eteen avautuu lakkaamatta yhä suurempia ja kirkkaampia näköaloja, yhä suurempia tehtäviä. Sen elämää voisi verrata unelmaan, mutta unelmaan, joka on kiehtovampi ja rikkaampi kuin minkään muun nuorison mitkään aikaisemmat unelmat, ja samalla ehdottoman reaalinen, joka hetki toteutuva.

Sosialismi on avannut maamme eteen, nuorisomme eteen ja kaikkien kansalaistemme eteen valtavat mahdollisuudet. On vain muutettava nämä mahdollisuudet todellisuudeksi. Siihen pääsemiseksi tarvitaan niinkuin tov. Stalin korosti, hyvin kvalifisoituneita kaadereita, ja sen edellytyksenä uutteraa työtä, opiskelua, syvää perehtymistä tiedon ja taidon kaikkiin aarteisiin. Sosialismi on kapitalismiin verrattuna sekä poliittisesti että kulttuurisesti ja teknillisesti korkeampi järjestelmä. Siitä seuraa, että sosialismin ihmisten on oltava korkeasti kulttuurisia, kurinalaisia, työkykyisiä ja ennenkaikkea aatteellisesti hyvin varustettuja. Sellaisiksi on kasvettava myös nykyisen nuorisopolven, sosialismin maan tulevien kaadereiden.

Tämän vuoksi puolue nyt asettaakin painokkaasti kysymyksen nuoren polven kasvatuksesta. Se on kasvatettava siten, että se kykenisi oikein ja kunnialla hallitsemaan sosialismin suurta maata, että se rakkaudella suojelisi ja vaalisi saamaansa suurta ja kallista perintöä ja tarmokkaasti veisi kehitystä eteenpäin. Se on kasvatettava siten, että sen keskuudesta nousisivat kaaderit, «jotka eivät pelkää vaikeuksia, jotka eivät piilottaudu vaikeuksilta, vaan päinvastoin kulkevat vaikeuksia vastaan, voittaakseen ja hävittääkseen ne», kaaderit, joiden johtamana «tekniikka voi saada ja sen on saatava aikaan ihmeitä».

Nuorison kasvatus on vakava ja vastuunalainen tehtävä. Nuorisomme on tervettä, elämänhaluista, sosialistiseen synnyinmaahansa ja neuvostovaltaan kiintynyttä. Mutta emme saa unohtaa, että sen keskuudessa voi esiintyä ja esiintyy myös erillisiä kielteisiä ihmiöitä, jotka, ellemme niitä vastaan tinkimättä taistele, voivat koitua vaaraksi ja turmioksi osalle nuorisosta. Lehtemme viime numerossa jo osoitettiin, kuinka luokkavihollinen yrittää käyttää hyväkseen sitä seikkaa, ettei nuorisomme ole omakohtaisesti joutunut kokemaan kapitalismin kirousta. Samoin se yrittää enentää ja tehostaa niitä epäterveitä ilmiöitä, taipumusta huliganismiin ja muihin huonoihin tottumuksiin, mitä läheisen kapitalistisen menneisyyden perintönä nuorisomme keskuudessa eräissä yksityistapauksissa ilmenee. Nämä yritykset on lujasti torjuttava. Nuorisollemme on osoitettava, että päinvastoin kuin kapitalismin oloissa, joissa työtätekevän nuorison elämän ja kehityksen edessä on ylipääsemätön seinä, meidän vaikeutemme ovat voitettavissa ja tehtävänämme on juuri niiden voittaminen. Epäterveille ilmiöille ja taipumuksille ei pienimmässäkään määrässä ole annettava valtaa. Nuorison harrastukset on suunnattava opiskeluun, tutkimuksiin, kokeiluihin, urheiluun, retkeilyihin, yhä väkevämmäksi on siinä saatava harrastus ja pyrkimys suuriin aatoksiin, suuriin tekoihin, yhä voimakkaammaksi rakkaus sosialistista synnyinmaata kohtaan.

Suuri osuus lasten ja nuorison kasvattamisessa on opettajilla. Jotta opettaja voisi täyttää tehtävänsä nuorisomme ja lapsien kasvattamisessa sosialistisen synnyinmaan kyvykkäiksi kaadereiksi, tietoisiksi, maineikkaiksi, kulttuurisiksi kansalaisiksi ja puolustajiksi, on hänen itsensä oltava sangen korkealla tasolla. Hänen on itsensä oltava poliittisesti hyvin lukutaitoinen, lujasti sidottu sosialistiseen rakennustyöhön, ja tietysti täysin hallittava sitä tieteen alaa, mitä opettaa. Kysymys kaadereista on myös kysymys opettajista. Itse asiassa monet puolue- ja nuorisoliittojärjestöt ovat tähän saakka kiinnittäneet kovin vähän huomiota velvollisuuksiinsa opettajistoon nähden ja työhön sen keskuudessa. Tällaisesta käytännöstä on viivyttelemättä luovuttava. Poliittista puoluekasvatustyötä koko opettajiston keskuudessa on välttämättä ratkaisevasti tehostettava.

Opettajaimme valtava enemmistö on epäilemättä ehdottomasti uskollinen sosialismin asialle. Mutta on sellaisiakin tapauksia, että opettajan tärkeä toimi on joutunut luokkavihollisen käsiin. Sellaisia ilmiöitä on ollut ja on myös suomenkielisissä kouluissa. Luokkavalppautta on siis tälläkin alalla terävöitettävä. Koko puolue- ja neuvostoyhteiskunnallisuuden on paljastettava kouluihin pesiintyneet luokkaviholliset, karkoitettava heidät niistä ja tehtävä loppu heidän yrityksistään päästä muullakaan tavoin vaikuttamaan koulujen asioihin. Nuorisomme kasvatusta emme koskaan, ainoassakaan tapauksessa, saa jättää luokkavihollisen käsiin, sen vaikutuksille alttiiksi.

Millään luokalla ja maalla ei milloinkaan ole ollut sellaisia historiansa ja traditioittensa luomia mahdollisuuksia nuorison kasvattamiseen kuin voittaneella proletariaatillamme

ja sen sosialistisella isänmaalla. Leninin-Stalinin puolueen koko maineikas historia, kansalaissodan sankarilliset vuodet maailmaa hämmästyttävine urotöineen, uhrautuvaisuuden ja luomisinnon ihmetekoja täynnä oleva taistelu sosialistisen rakennustyön puolesta ja sen loistavat voitot, koko nykyisyytemme lukemattomine näytteineen sankaruudesta, uhrautuvaisuudesta, suurista teoista — kaikki se tarjoaa loputtoman sarjan eläviä esimerkkejä nuorisomme kasvattamista varten. Siinä on rikas, rajaton aineisto, jonka avulla voimme nuorisossamme herättää yhä voimakkaammaksi pyrkimyksen kulkea eteenpäin, uusiin voittoihin ja mainetekoihin, voimme istuttaa heidän mieleensä rajattoman uskollisuuden ja rakkauden sosialistista synnyinmaataan, bolshevismia, proletariaatin kansainvälisen vallankumouksen asiaa kohtaan, voimme kasvattaa heistä uusia ihmisiä, laajakatseisia, lujia, rohkeita miehiä ja naisia, jotka menestyksellisesti ratkaisevat suuren aikamme suuret tehtävät.

Meidän on käytettävä nämä mahdollisuudet. Jokaisen poikamme ja tyttömme on saatava neuvostonuorisolle kuuluva kasvatus, jokaisen heistä on kasvettava kelpoiseksi kantamaan sosialismin maan kansalaisen ja sosialismin ajan ihmisen nimeä. Nuorison kasvatuskysymyksiin on pantava entistä enemmän huomiota niin vanhempain ja opettajain kuin puolue- ja nuorisoliittojärjestöjen ja koko neuvostoyhteiskunnallisuuden. Ei saa antaa tilaa mielipiteille, että nuorison kasvatus olisi jokin toisarvoinen, tilapäinen, «yksityinen» asia. Se on koko sosialistisen maamme, kaikkien sosialismin rakentajain asia, vakava poliittinen tehtävä, eräs tärkeimpiä osia kaikesta työstämme valtiomme ja maamme lujittamisessa ja vastaisten voittojemme ehtojen luomisessa. Suorittamalla sen kunnollisesti, me luomme vastaisuuteen nähden takeet siitä, että sosialismin rakennus jää luotettuihin käsiin, että maallamme tulee olemaan riittävä määrä hyviä kaadereita, jotka, kuten tov. Stalin on osoittanut, tekevät maamme voittamattomiksi, ovat ja tulevat olemaan menestyksemme avaimena.

Kaaderit ratkaisevat kaiken

(Tov. Stalinin puhe Punaisen armeijan akateemikkojen päästötilaisuudessa Kremlin palatsissa toukok. 4 p:nä v. 1935.)

TOVERIT. Ei voida kieltää, että viime aikoina meillä on ollut suurta menestystä niin rakennustyön alalla kuin myös hallinnon alalla. Tämän yhteydessä meillä liian paljon puhutaan johtajien ansioista. Heidän ansiokseen lasketaan kaikki, miltei kaikki saavutuksemme. Se tietysti ei ole oikein, se on väärin. Mutta tästä minä en haluaisi tänään puhua. Minä haluaisin sanoa muutaman sanan kaadereista, kaadereistamme yleensä ja Punaisen armeijan kaadereista erikoisesti.

Te tiedätte, että me saimme perinnöksi vanhalta ajalta teknillisesti takapajuisen ja puoleksi kerjäläistyneen, hävitetyn maan. Imperialistisen sodan neljän vuoden hävittämä, kansalaissodan kolmen vuoden toistamiseen hävittämä, maa puoliksi lukutaidottomine väestöineen, alhaisine tekniikkoineen, yksinäisine pikkutalouksien meren keskellä hukku-

vine teollisuuskeitaineen — kas tällaisen maan me saimme menneisyydeltä perinnöksi. Tehtävä oli siinä, että siirrettäisiin tämä maa keskiaikaisuuden ja pimeyden raiteilta nykyaikaisen teollisuuden ja koneellistetun maatalouden raiteille. Tehtävä, kuten näette, oli vakava ja vaikea. Kysymys oli näin: *joko* me ratkaisemme tämän tehtävän mahdollisimman lyhyessä ajassa ja lujitamme sosialismin maassamme, *tai* emme sitä ratkaise ja silloin maamme, — teknillisesti heikko ja kulttuurisessa suhteessa takapajuinen — kadottaa riippumattomuutensa ja muuttuu imperialististen valtojen leikin kohteeksi.

Maallamme oli silloin kestettävänään mitä ankarin nälkäkausi tekniikan alalla. Ei riittänyt koneita teollisuutta varten. Ei ollut koneita maataloutta varten. Ei ollut koneita kulkulaitosta varten. Ei ollut sitä alkeellista teknillistä pohjaa, jota ilman ei ole ajateltavissa maan teollinen uudestirakentaminen. Oli vain erillisiä edellytyksiä tämän pohjan luomiselle. Oli luotava ensiluokkainen teollisuus. Oli suunnattava tämä teollisuus siihen, että se kykenisi teknillisesti reorganisoimaan ei ainoastaan teollisuuden, vaan myös maatalouden, vaan myös rautatielaitoksemme. Mutta tätä varten oli mentävä uhrauksiin ja saatava aikaan kaikessa mitä ankarin säästäväisyys, oli säästettävä sekä ravinnossa että kouluissa ja kangastavaroissa, jotta kasattaisiin välttämättömät varat teollisuuden luomista varten. Muuta tietä nälän poistamiseksi tekniikan alalta ei ollut. Näin opetti meitä Lenin, ja me kuljimme tässä asiassa Leninin jälkiä seuraten.

On ymmärrettävää, ettei näin suuressa ja vaikeassa asiassa voitu odottaa yhtäjaksoisia ja nopeita menestyksiä. Tällaisessa asiassa menestykset voivat ilmaantua muutaman vuoden kuluttua. Tämän takia oli välttämätöntä varustautua lujilla hermoilla, bolshevistisella kestävyydellä ja sitkeällä kärsivällisyydellä, jotta voitaisiin voittaa ensimmäiset epäonnistumiset ja lujina kulkea eteenpäin suurta päämäärää kohti, sallimatta horjuntaa ja epävakaisuutta riveissämme.

Te tiedätte, että me johdimme tätä asiaa juuri tällä tavalla. Mutta ei kaikilla tovereillamme riittänyt hermoja, kärsivällisyyttä ja kestävyyttä. Tovereittemme keskuudessa oli ihmisiä, jotka heti ensimmäisten vaikeuksien jälkeen alkoivat kutsua perääntymään. Sanotaan, että "kuka vanhaa muistelee, siltä silmä pois". Tämä on tietenkin oikein. Mutta ihmisellä on muisti ja tahtomattaan joudut muistelemaan menneisyyttä työmme loppusummaa laskiessa. *(Iloista hilpeyttä salissa).* Aivan niin, meillä oli tovereita, jotka säikähtivät vaikeuksia ja alkoivat kutsua puoluetta perääntymään. He puhuivat: "Mitä meille teidän teollisuutenne ja kollektivisointinne, koneet, musta metallurgia, traktorit, kombainit, automobiilit? Antaisitte ennemminkin enemmän kankaita, ostaisitte enemmän raaka-ainetta yleisten kulutustarvikkeiden tuotantoa varten ja enemmän antaisitte väestölle kaikkia niitä pikkuesineitä, jotka kaunistavat ihmisten elämän. Teollisuuden, ja vielä ensiluokkaisen teollisuuden luominen takapajuisissa oloissamme on vaarallinen haave".

Tietenkin me olisimme voineet 3 miljaardia valuuttaruplaa, jotka saatiin mitä ankarimman säästäväisyyden tietä ja käytettiin teollisuutemme luomiseen, — me olisimme voineet ne käyttää raaka-aineen tuontiin ja yleisten kulutusesineiden tuotannon voimistamiseen. Tämä on myös omalaatuisensa "suunnitelma". Mutta tällaisen "suunnitelman" vallitessa meillä ei olisi metallurgiaa, ei konerakennusteollisuutta, ei traktoreita eikä autoja, ei lentokoneita eikä tankkeja. Me osoittautuisimme aseettomiksi ulkolaisten vihollisten edessä. Me olisimme murskanneet sosialismin perusteet maassamme.

Huomaisimme olevamme porvariston, sisäisen ja ulkolaisen vankeudessa.

Ilmeisesti oli valittava kahden suunnitelman välillä: perääntymissuunnitelman, joka oli johtava eikä voinut olla johtamatta sosialismin tappioon, ja hyökkäyssuunnitelman välillä, joka oli johtava, ja kuten tiedätte, on jo johtanut sosialismin voittoon maassamme.

Me valitsimme hyökkäyssuunnitelman ja lähdimme eteenpäin leniniläistä tietä, työntäen syrjään nämä toverit, ihmisinä, jotka hädintuskin näkivät vain nenänsä eteen, mutta sulkivat silmänsä maamme lähimmältä tulevaisuudelta, sosialismin tulevaisuudelta maassamme.

Mutta nämä toverit eivät aina rajoittuneet kritiikkiin ja passiiviseen vastustukseen. He uhkasivat meitä kapinan nostamisella puolueessa Keskuskomiteaa vastaan. Vielä enemmänkin: he uhkasivat eräitä meistä kuulilla. He varmaankin laskivat pelästyttävänsä meidät ja pakoittavansa meidät kääntymään leniniläiseltä tieltä. Nämä ihmiset ilmeisesti unohtivat, että me, bolshevikit, olemme erikoislaatuisia ihmisiä. He unohtivat, että bolshevikkeja ei voida säikäyttää vaikeuksilla eikä uhkauksilla. He unohtivat, että meidät takoi suuri Lenin, johtajamme, opettajamme, isämme, joka ei tuntenut eikä tunnustanut pelkoa taistelussa. He unohtivat, että kuta voimakkaammin viholliset raivoavat ja kuta enemmän vastustajat puolueen sisällä lankeavat hysteriaan, sitä enemmän bolshevikit karaistuvat uutta taistelua varten ja sitä vinhemmin he kulkevat eteenpäin.

On ymmärrettävää, ettemme ajatelleetkaan kääntyä leniniläiseltä tieltä. Enemmänkin, lujittauduttuamme tällä tiellä, me entistä rajummin lähdimme eteenpäin, lakaisten tieltä kaikki ja kaikenlaiset esteet. Totta kyllä, meidän täytyi tällä tiellä survoa kylkiä eräiltä näistä tovereista. Mutta tälle ei voida mitään. Täytyy tunnustaa, että myös minun käteni on ollut tässä asiassa. *(Myrskyisiä suosionosoituksia, hurraa-huutoja).*

Niin, toverit, me kuljimme varmasti ja vauhdikkaasti maamme teollistamisen ja kollektivisoimisen tietä. Ja nyt voidaan tämä taival pitää jo kuljettuna.

Nyt jo kaikki tunnustavat, että me olemme saavuttaneet tällä tiellä valtavia menestyksiä. Nyt kaikki tunnustavat, että meillä on jo mahtava ja ensiluokkainen teollisuus, mahtava ja koneellistettu maatalous, kehittyvä ja kasvava liikennelaitos, järjestynyt ja erinomaisesti varustettu Punainen armeija.

Tämä merkitsee, että me olemme jo pää-asiassa ohieläneet nälkäkauden tekniikan alalla.

Mutta ohielettyämme nälkäkauden tekniikan alalla, me olemme astuneet uuteen kauteen, minä sanoisin nälkäkauteen ihmisten alalla, nälkäkauteen kaadereiden alalla, nälkäkauteen työntekijäin alalla, jotka kykenevät saamaan tekniikan valtoihinsa ja viemään sitä eteenpäin. Kysymys on siitä, että meillä on tehtaita, kollektiivitalouksia, neuvostotiloja, armeija, on tekniikkaa kaikkea tätä varten, mutta ei riitä ihmisiä, joilla olisi riittävä kokemus, mikä on välttämätön puristaaksemme tekniikasta sen maksimimäärän, mikä siitä voidaan puristaa. Aikaisemmin me sanoimme, että "tekniikka ratkaisee kaiken". Tämä tunnus auttoi meitä siinä suhteessa, että me poistimme nälän tekniikan alalta ja loimme mitä laajimman teknillisen perustan toiminnan kaikilla aloilla työntekijäimme aseistamiseksi ensiluokkaisella tekniikalla. Se on erittäin hyvä. Mutta se ei läheskään, ei läheskään riitä. Että tekniikka saataisiin käyntiin ja hyväksikäytettäisiin se aivan pohjaa myöten, tarvitaan ihmisiä, jotka ovat vallanneet tekniikan, tarvitaan kaadereita, jotka kykenevät perehtymään tähän tekniikkaan ja hyväksikäyttämään sitä tieteen kaikkien sääntöjen mukaan. Tekniikka ilman ihmisiä, jotka ovat vallanneet tekniikan, on kuollut.

Tekniikka, jonka johdossa ovat ihmiset, jotka ovat vallanneet tekniikan, voi saada ja sen on saatava aikaan ihmeitä. Jos meidän ensiluokkaisissa tehtaissamme, neuvostotiloillamme ja kollektiivitalouksissamme, Punaisessa armeijassamme olisi riittävä määrä tämän tekniikan valjastamiseen kykeneviä kaadereita, niin maamme saisi tuloksia kolme ja neljä kertaa enemmän kuin mitä se saa nyt. Juuri tämän takia on nyt pääpaino asetettava ihmisiin, kaadereihin, työntekijöihin, jotka ovat vallanneet tekniikan. Juuri tämän takia vanha tunnus — "tekniikka ratkaisee kaiken", joka on heijastuksena jo ohikuljetusta kaudesta, jolloin meillä oli nälkä tekniikan alalla, — on vaihdettava nyt uuteen tunnukseen, tunnukseen siitä, että "kaaderit ratkaisevat kaiken". Tässä on nyt pää-asia.

Voidaanko sanoa, että ihmisemme ovat ymmärtäneet ja täysin tajunneet tämän uuden tunnuksen suuren merkityksen? Minä en tätä sanoisi. Päinvastaisessa tapauksessa meillä ei olisi sitä kelvotonta suhtautumista ihmisiin, kaadereihin, työntekijöihin, jollaista havaitaan usein käytännössämme. Tunnus "kaaderit ratkaisevat kaiken" — vaatii, että johtavat työntekijämme mitä huolellisimmin suhtautuisivat työntekijöihimme, niin "pieniin" kuin "suuriinkin", millä alalla he työskentelevätkään, huolella kasvattaisivat heitä, auttaisivat heitä, milloin he ovat tuen tarpeessa, innostaisivat heitä silloin, kun he osoittavat ensimmäisiä edistysaskeleita, työntäisivät heitä eteenpäin j.n.e. Mutta todellisuudessa meillä kumminkin on kokonaisessa sarjassa tapauksia faktoja tunnottoman-byrokraattisesta ja suorastaan kelvottomasta suhtautumisesta työntekijöihin. Täten oikeastaan on selitettävissäkin se, että sen asemasta, että tutkittaisiin ihmisiä ja vasta tutkimisen jälkeen asetettaisiin heidät toimipaikoille, usein heitellään ihmisiä kuin pelinappuloita. Koneita arvossapitämään ja raportteeraamaan siitä, paljonko meillä on tekniikkaa tehtaissamme, — on opittu. Mutta minä en tiedä ainoatakaan tapausta, missä samanlaisella halulla olisi raportteerattu siitä, paljonko työntekijöitä olemme kasvattaneet jollakin ajalla, ja miten me olemme auttaneet näitä ihmisiä, että he kasvaisivat ja karaistuisivat työssään. Miten tämä on selitettävissä? Tämä on selitettävissä siten, ettei meillä ole vielä opittu arvostamaan ihmisiä, arvostamaan työntekijöitä, arvostamaan kaadereita.

Muistan tapauksen Siperiassa, jossa minä olin yhteen aikaan karkoitettuna. Asia tapahtui keväällä, tulvien aikana. Noin kolmekymmentä henkeä lähti joelle pyydystämään puita, joita tulvinut iso joki vei muassaan. Illalla palasivat he kylään, mutta ilman erästä toveria. Kysymykseen siitä, missä on kolmaskymmenes, he välinpitämättömästi vastasivat, että kolmaskymmenes "jäi sinne". Kysymykseeni: "Jäi, mitenkä sitten?", he vastasivat samalla välinpitämättömyydellä: "Mitä tässä vielä kysellä, hukkui, tietenkin". Ja samalla eräs heistä alkoi kiirehtiä johonkin, ilmoittaen, että "olisi mentävä juottamaan tamma". Nuhteeseeni siitä, että he säälivät elukkaa enemmän kuin ihmistä, eräs heistä vastasi, toisten yleisesti hyväksyessä: "Mitäpä me heitä säälisimme, ihmisiä? Ihmisiä me aina voimme tehdä. Mutta tamma... meneppä ja koeta tehdä tamma" *(Yleistä hilpeyttä salissa)*. Kas tässä piirre, ehkä merkitykseltään vähäinen, mutta erittäin luonteenomainen. Minusta tuntuu, että eräiden johtohenkilöittemme välinpitämätön suhtautuminen ihmisiin, kaadereihin, se ettei osata pitää ihmisiä arvossa, on perintönä tuollaisesta kummallisesta ihmisten suhtautumisesta ihmisiin, jollaista ilmeni juuri kertomassani episodissa kaukaisessa Siperiassa.

Siispä, toverit, jos me haluamme menestyksellä poistaa nälän ihmisten alalla ja päästä siihen, että maassam-

p:n teon voimistama Italian imperialismin levottomuus tulevaisuuteen nähden johti siihen, että Italian imperialismi esiintyi voimakkaammin ja jyrkemmin kuin mikään muu valtio ja viivyttelemättä ryhtyi tarmokkaisiin toimenpiteisiin sotilaallisen mahtinsa voimistamiseksi.

Englanninkaan ulkopolitiikka ei täydellisesti vastannut Saksan fasismin toiveita ja laskelmia. Ensinnäkin, Englannin imperialismin taistelu Ranskaa vastaan hegemoniasta kapitalistisessa Euroopassa sai väliaikaisesti luovuttaa paikkansa *pelolle Saksan nousevan imperialismin ja sen hyökkäysohjelman johdosta.* Osa Englannin imperialismin edustajista suorastaan pelkää, että Saksa ilmailuvoimiensa ja vedenalaisten veneittensä avulla koettaa sanella Englannin imperiumille oman tahtonsa, pyrkien alueellisiin myönnytyksiin siirtomaissa ja pakoittaen Englannin kieltäytymään Ranskan avustamisesta. Vaatimukset, että Saksalla olisivat yhtä suuret ilmailuvoimat kuin Englannilla ja Ranskalla, ja yhtä suuri merilaivasto kuin Englannin Atlannin laivasto, ovat täysin vahvistaneet nämä olettamukset. Jos Iso-Britannia suostuisi siihen, että Saksalla olisi yhtä suuri laivasto kuin sen Atlannin laivasto, niin *vakavan kriisin sattuessa kaukaisessa idässä, jolloin Iso-Britannian olisi pakko siirtää osa Atlannin laivastostaan Singaporeen, Saksalla olisi mahdollisuus esittää Iso-Britannialle minkälaisia vaatimuksia tahansa.*

Iso-Britannian johtavien piirien toiset edustajat ovat varmoja siitä, että jos säilytetään rauha, niin Iso-Britannian, jolla on hallussaan suunnattomat maa-alueet, ei ole toivotonta etsiä ulospääsyä raskaasta kriisistä. Sota saattaisi Englannin mitä suurimpiin *eurooppalaisen sodan* vaaroihin sillä hetkellä, kun *kaukaisessa idässä ratkaistaan Englannin vaikutusvallan kohtalo Aasian mantereeseen nähden.* Nämä näköalat ovat muodostaneet osassa Englannin vallassaolevaa luokkaa pyrkimyksen rauhan säilyttämiseen tässä vaiheessa, ainakin siihen hetkeen asti, kunnes Iso-Britannia saa huomattavasti lujitetuksi aseistustaan.

On itsestään selvää, että Britannian maailmanvallan johtajat *eivät ole hetkeksikään luopuneet vihamielisestä suhtautumisestaan Neuvostoliittoon* — ensimmäiseen voitokkaan sosialismin maahan. On itsestään selvää, että jos voitaisiin järjestää Saksalle pääsy Kaakkois- tai Itä-Eurooppaan, ensi kädessä Neuvostoliittoa heikentämällä ja samalla voitaisiin välttyä sodalta Euroopassa ja kaukaisessa idässä, niin Iso-Britannian imperialismi ei epäröisi hetkistäkään.

Mutta *Neuvostoliiton voima,* ristiriitaisuudet sellaisten maiden välillä Itä-Euroopassa, jotka voisivat tulla Saksan liittolaisiksi ja niiden maiden välillä, jotka ovat liitossa Ranskan kanssa, *tekevät mahdottomaksi jokaisen ajatuksen siitä, että sota voitaisiin paikallistuttaa vain Saksan ja Neuvostoliiton väliseksi.* Euroopan tilanteen ja kaukaisen idän tilanteen välinen yhteys johtaisi kiertämättä siihen, että sotaa Euroopassa Japani käyttäisi valtauksiensa laajentamiseksi kaukaisessa idässä. Kaikki tämä on *heikentänyt* Englannin vanhoillisten sen osan asemia, joka ollen valmis puolustamaan Ranskaa Saksan hyökkäyksiltä, haluaisi suunnata Saksan hyökkäyksen Itä-Eurooppaan.

Näihin luonteeltaan strategisiin näkökantoihin liittyivät taktilliset näkökannat. Englannin vanhoillisten sen ryhmittymän lehtimiehet, joka haluaisi suunnata sodanvaaran Itä-Eurooppaan, voivat avoimesti kirjoittaa tällaisista suunnitelmista. Englannin hallitus ei siinäkään tapauksessa, jos se asettuisi tämäntapaiselle katsantokannalle, voisi avoimesti ottaa itselleen vastuuta tällaisesta suunnitelmasta. Edessä ovat vaalit, joissa konservatiivinen puolue haluaa säilyttää vallan käsissään, huolimatta siitä, että valitsijajoukkojen myötätunto on huomattavasti

laskenut. Tärkeimpänä taisteluesineenä konservatiivien ja työväenpuolueen välillä tulee olemaan *kysymys rauhasta.*

Näissä oloissa Saksan fasistinen hallitus, avoimesti vaatiessaan armeijaa, joka olisi suurempi kuin Ranskan armeija, ilmailuvoimia, jotka olisivat yhtä suuret kuin Ranskassa ja Englannissa, sekä huomattavaa merilaivastoa ja samalla hyljäten Itäisen ja Tonavan sopimukset, kieltäytyen palaamasta Kansainliittoon muuten kuin että sen status quo'ta (nykyistä olotilaa) muutettaisiin hengessä, joka tekisi Saksalle helpommaksi esittää alueellisia vaatimuksia, — näissä oloissa on Saksan fasismi asettanut Englannin hallituksen mahdottomaan tilanteeseen. Iso-Britannian olisi avoimesti otettava vastuulleen Saksan imperialismin hyökkäysohjelma. *Tätä se ei voinut tehdä, jos kerran ei tahtonut nostaa Ranskaa, sen liittolaisia, Neuvostoliittoa ja omia kansanjoukkojaan itseään vastaan.* Tätä seikkaa korostaa lontoolainen viikkolehti "New Statemen" (huhtikuun 6 p:ltä) lausuen:

"Todellakin, jos Hitler esittäisi Englannin suur- ja keskiporvariston kommunismivastaisten mielialojen varjostimen osaa hienommin, niin ei voida pitää mahdottomana, etteikö hän ostaisi ainakin Englannin konservatiivien myötätunnon hyökkäyspolitiikalleen idässä. Tämän politiikan avoin puolustaminen epäilemättä säikähdytti sir John Simonin."

(Jatkuu).

Vieläkin „Kalevalasta"*

YRJÖ SIROLA

Tiedetään olleen karjalaisillakin runsaasti runoja, joissa kristillinen vaikutus on ilmeinen. Ei se, että Lönnrot kansanrunon "Kiesuksen" tilalle kirjoitti sanan Ukko, vielä merkitse, että runo olisi kristillisperäinen. Kansanrunoilijat ovat saattaneet vanhaan loitsuun ottaa kristillisiä nimityksiä.

Tässä yhteydessä sietää siteerata Lönnrotin esipuheesta K a n t e l e t t a r e e n (1840) joitakin näytteitä. Hän on ottanut kokoelmaan Venäjän Karjalassa lauletun "Neitsy-Maarian virren", joka on hyvin pakanallisesti muokattu kristillisaiheinen tarina. Lönnrot sanoo, että "eikö lieneki paras tieto, mitä heillä Kristin uskosta siellä tienoin on. Sillä vaikka armollinen esivalta heille lähettää opettajia sinne... niin riippuvat he uppiniskaisesti vanhoissa taioissaan, eli siinä niinkutsutussa vanhassa vierossa (uskossa), eivätkä huoli opettajista mitänä." Lönnrot selittää, että "meilkein koko virsi on tyhjää juorua, jolla Raamatussa ei ole pienintäkään perää". — "Mutta niin tuhma ja perätön kun tämä virsi yhdeltä puolen on, niin on se toiselta puolelta sanarakenteensa suhteen soma ja kaunis."

Tästä näkyy Lönnrotin uskonnollinen katsomus, joka myös selittää sen, että hän on K a l e v a l a a n ottanut joitakin kristillisperäisiä paloja. Mutta ne eivät muuta sen maagillista peruspohjaa.

Onko K a l e v a l a s s a totemismia? Juhlaesitelmässään Kalevalan satavuotispäivänä Petroskoissa prof. E. Kagarov kiinnitti huomion siihen, että runossa 46 esiintyy samanlaisia piirteitä kuin on Siperian kansoilla (voguleilla, ostjakeilla, gildjakeilla y.m.) karhunpeijaisissa: "Juhlallinen anteeksipyyntö tapetun pedon edessä, karhulle osotetaan samanlaista kunnioitusta kuin totem-eläimelle, sen liha syödään juhlallisesti niin kuin eläin-jumaluuden ytimen ja veren omaksumismenoissa".

Mitä on totemismi? — Kuuluisassa teoksessaan "Muinoinen yhteiskunta" (T h e A n c i e n t S o s i e t y), jonka

*) Kirjoituksen alku julkaistu Kommunistin 4:ssä numerossa.

perusteella Engels kirjoitti tutkielmansa "Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä", kertoo Morgan, että Ojibwa-intiaaneilla "sana totem, yhtä usein äännetty dodaim, merkitsee jonkin suvun symboolia eli tunnusmerkkiä". Esim. Susi-suvun tunnus oli susi. Tästä sai Schoolcraft aiheen nimittää sukujärjestelmää "totemistiseksi systeemiksi". Intiaaniheimoihin kuului useampia sukuja, joilla kullakin oli jokin eläin toteminä. Sitä eläintä piti suku pyhänä, esim. vältti sen tappamista y.m.s.

On syytä esittää tuosta K a l e v a l a n runosta näytteitä, jotka todellakin osottavat sellaista kunnioitusta karhua kohtaan kuin olisi se ollut pyhä eläin. Siitä käytetään mitä kauneimpia mairenimityksiä: metsän kaunis, salon kulta, otsonen, metsän omena, mesikämmen, sinisukka, metsän kultainen käkönen, metsän otsonen, omena jne.

Metsästäjä — itse Väinämöinen selittää:

"Otsoseni, ainoiseni,
mesikämmen, kaunoiseni.
Elä suutu suottakana.
En minä sinua kaannut:
Itse vierit vempeleiltä,
hairahdit havun seläitä
puhki puiset kaatiosi,
halki haljakan havuisen."

Karhua kehotetaan jättämään kylmille kotinsa ja astumaan "näiltä pieniltä pihoilta" alle kuulun kurkihirren, alle kaunihin katoksen, jossa sima syötetään, mesi juotetaan. Soitoin ja lauluin kuljetetaan "kuulua vierasta". Kansa on vastassa. Sen kysymykseen vastaa Väinämöinen:

"Itse on kuulu kulkemassa,
salon auvo astumassa,
mies vankka vaeltamassa,
verkanuttu vieremässä."

Ja kansa tervehtii vierasta:

"Terve, otso, tultuasi,
mesikämmen, käytyäsi
näille pestyille pihoille,
kape'ille käytäville."

Vierasta on hartaasti odotettu. Nyt hänet viedään siivottuun tupaan, jossa on "syömät suoritettu, juomaneuvot jou'uteltu", ja jossa juhlapukuinen kansa ottaa hänet vastaan.

Sitten kuvataan karhun synty:

"Ei otso olilla synny
eikä riihiruumenilla".

Vaan.

"luona kuun, malossa päivän,
Otavaisen olkapäillä,
ilman impien tykönä,
luona luonnon tyttärien".

Tarkemmin kuvataan, kuinka Mielikki, metsän emäntä, häntä tuuditteli "alla kuusen kukkalatvan", kuinka hänelle tehtiin hampaat hongan hopeaoksasta, kuinka hän talven kylmässä saa olla "tuomisen tuvan sisässä, havulinnan liepehillä. . . alla viien villavaipan".

Tässä selitetään, ettei karhua tapettu, vaan itse hän kaatui. Metsän emäntä oli johdattanut metsästäjät tämän pesälle. Sitten seuraa uskonnollinen rituaali: karhulta leikataan nenä, korvat, silmät y.m., joiden teho siirtyy ottajalle. Erikoinen kunnia on karhun hampaiden ottaminen. Ja lopuksi karhu viedään "korkeampahan kotihin, avarampahan asuhun", kohotetaan vuoren honkaan, jossa hänen on hyvä olla "kuuluvilla karjan kellon, luona tiukujen tirinän". Lopuksi Väinämöinen soittaa ja laulaa, toivoen toisteki "soivaksi Tapion torven, metsän pillin piukovaksi, näillä pienillä pihoilla, kapehilla kartanoilla."

Kuten näistäkin otteista näkyy, on karhunpeijaisissa totemistisia piirteitä. Mahdollisesti kansanrunojen toisinnoissa on enemmänkin piirteitä, joiden avulla voidaan selvitellä karjalaisten y.m. heimojen muinaista järjestörakennetta, jota porvarilliset tutkijat eivät kykene oikealla tavalla valaisemaan.

Matriarkaatin näytteistä K a l e v a l a s s a. Prof. E. Kagarov kiinnittää huomion niihin piirteisiin K a l e v a l a s s a, joissa näkyy matriarkaatin jätteitä, "sen yhteiskunnallisen järjestyksen, jonka perussoluna oli äidin puolen suku: äiti esitti siinä suurta yhteiskunnallista osaa, ja mies taval-

lisesti siirtyi vaimonsa luo asumaan, suvun nimi ja omaisuus siirtyi naisen linjaa pitkin." Tämän selvitti ensinnä sveitsiläinen Bachofen ja Engels pani sille keksinnölle suuren arvon. "Kalevalassa on sen näytteitä", sanoo prof. Kagarov.

"En puhukaan Pohjolan mahtavasta emännästä, Louhesta, joka on oikeastaan lappalaiskansan edustaja. Kalevalan sankaritkin usein korostavat kunnioitustaan äitiä kohtaan, verisiteen tunnetta. Lemminkäinen, odottavaa kuolemaansa aatellen, puhuu suorastaan, että emo tulee itkemään "lihaansa... omaa vertaan"... Matriarkaalisen elintavan jätteenä on myös usein taajat siihen aikaan ennen aviota nuorison kesken vallinneiden vapaiden sukupuolisuhteiden maininnat". Laajalti kuvatut häätavat ovat arvokas aviosuhteiden tutkimisen lähde. Tytöllä on vapaus valita mies. Ratkaiseva ei ole isän tahto, vaan äidin neuvo.

Näihin prof. Kagarovin huomioihin voisi lisätä vielä esim. taivaan kaarella istuvan Pohjan immen keskustelun kosijansa kanssa, jossa esiintyy tytön oma valinta. Tämä vaatii kosijaltansa vaikeita ansiotöitä. Ilmarisen emäntänä on Pohjolan tytär kova käskijä. Kun hän saa surmansa, vie Ilmarinen hänen sisarensa vaimokseen. Ja nyt tulee kuvaukseen piirre naisen aseman huononemisesta: kun tyttö tiukasti vastustelee, jopa häntä toinen, Ilmarisen maatessa, naurattelee, niin Ilmarinen laulaa hänet lokiksi. Kalevalassa on myös runsaasti kuvauksia naisen alistetusta asemasta, mikä merkitsee myöhempää, miesvaltaista kehityskautta. — Tämänkin seikan tutkimisessa tulee kansanrunojen toisinnoilla olemaan hyvin suuri merkitys.

Vielä on syytä huomauttaa, että Kalevalassa ei ole näytteitä sukudemokratiasta. Ei pidetä kansankokouksia eikä valita päälliköitä. Ei myöskään käy selville, millä perusteella joukot lähtevät sotaan. — Seuraavatko suku- ja heimopäälliköitään näiden auktoriteetin takia vai olisiko jo kysymyksessä päällikön vakinaisempi seurue? — Edellinen otaksuma tuntuu todennäköisemmältä.

Sitten kysymys siitä, onko Kalevalassa feodalismia. Krohnin y.m. mukaan väittää prof. Bubrich, että se kuvastaa feodaaliherrojen sotia. Jo edellä osotin, että se enimmäkseen kuvaa sukuyhteiskuntaa tämän hajaantumisasteella. Mutta tämä hajaantumisaste merkitsee samalla feodalismin alkuilmiöitä. Eräät neuvostotutkijat (Prigozhin) osottaa, että luokattomasta yhteiskunnasta ei kaikissa maissa ole siirrytty henkiorjajärjestelmään, jonka jälkeen vasta tuli feodalismi. Tämä on kyllä yleisin ilmiö, mutta esim. vanhoilla germaaneilla, pohjoismaissa ja "Vanhan Rusin" mailla kehittyi feodaalinen järjestelmä sukuyhteiskunnasta. Niin myös suomalaisilla heimoilla. Ruotsalaisten ja novgorodilaisten valloittajien asettamain feodaaliherrojen rinnalla oli myös suomalaisia heimopäälliköitä, joista kehittyi aatelisia feodaaliherroja. Kalevalaiset kansanrunot kehittyivät ja muokkaantuivat oloissa, joissa feodaalinen herruus jo vallitsi, esiintyen talonpoikain asema alustalaisuutena, veronalaisuutena tai suoranaisena maaorjuutena. Tämä seikka epäilemättä heijastuu kansanrunoissa ja on sen näytteitä Kalevalassakin. Mutta se ei suinkaan vielä merkitse sitä, että Kalevalan sankarit olisivat kansan mielikuvituksissa talonpoikaistuja ritareita, jollaisia Suomen porvarillinen "tutkimus" nyt heistä koettaa tehdä. Sellaisiakin kansanrunoja kyllä on ja on Lönnrot niitä koonnut Kantelettareen ("Elinan surma", "Puntuksen sota" ym.). Mutta Kalevalassa esiintyvät sodat ovat heimosotia, joissa saattaa esiintyä alkufeodaalisia piirteitä.

Kehittynyt feodalismi edellyttää feodaaliherraa, jolle alustalaiset ovat uskolliset. Tällaisia merkkejä ei Kalevalassa ole. Toiseksi esiintyy feodaalisissa runoissa soturien keskeistä ystävyyttä. Kalevalassa on yksi pieni näyte sellaisesta: Lem-

minkäinen ja Tiera. Feodaalirunojen hyvin tärkeä ilmiö on juomingit, joissa laulajasankari ylistää itseään tai isäntäänsä, sen urotöitä. Tällaista ei ole Kalevalassa. Oleellisena kuuluu feodalismiin kaksintaistelu. Sellaisena tuskin voi pitää Väinämöisen ja Joukahaisen kilpalaulantaa, mutta joitakin kaksintaistelupiirteitä on Lemminkäisen ja Pohjolan isännän ottelussa. Aseiden palvonta on myös yleistä feodaalirunoissa. Kehittyneenä ei sellaista ole Kalevalassa, vaikka onkin runollisia kuvauksia Ilmarisen takomista koristelluista aseista. Esitän yhden näytteen — kuinka kalevalainen laulaja kuvitteli karhukeihään:

"Seppo keihyeen takovi,
eikä pitkän, ei lyhyen,
takoi keskilaaullisen:
Sen susi sulalla seisoi,
kontio terän kohalla,
hirvi hiihti suoverossa,
varsa varrella samosi,
peura potki ponnen päässä."

Feodaalista naisten palvontaa ei esiinny Kalevalassa. Pohjolan tytär kyllä istuu taivaankaarella kultakangasta kutoen, mutta pian on hän varsin maallinen morsian. Äidille osoitetusta kunnioituksesta on edellä ollut puhetta. — Nämä esimerkit osottavat, kuinka mutkikas on eri kerrostumain eritteleminen näissä vuosisatojen kuluessa muokkaantuneissa kansanlauluissa. Meikäläisten tutkijain on käytävä siihen vakavasti käsiksi.

Kalevalan keskeinen kysymys, taistelu Sammosta, askarruttaa yhä mieliä. Tätä ihmemyllyä on kuviteltu laivaksi, reeksi, kalaksi, talismaniksi (taikakaluksi), noitarummuksi, Pohjolan immen kihlakirstuksi, auringoksi ja Pohjantähdeksi (Setälä). Emme lähde nyt tätä lähemmin aprikoimaan. Sopii kuitenkin panna merkille, mitä Setälä kirjoittaa Samporunoston syntymäseudusta:

"Me voimme siis sanoa, että Samporunosto on ollut koko karjalaisheimon omaisuutena ja tuskin saatamme epäillä, että Karjalan mielikuvituksesta rikas heimo on tähän runostoon suuressa määrin lyönyt leimansa. Missä määrin Karjalan heimo on saanut ottaa vastaan täysin valmista lännempää, on kysymys johon vastaaminen tuottaa miltei voittamattomilta näyttäviä vaikeuksia, kun länsipuolisen Suomen runous on pääasiallisesti hävinnyt."

Nyt voimme kiinnittää huomiota kysymykseen, miksi runot viime vuosisadalla alkoivat hävitä Karjalassakin. Kysymykseen vastaa Risto Bogdanov (Katso 10-vuotta Neuvosto-Karjalaa, s. 269): "Ensinnäkin on runojen kuoleminen Vienan Karjalassa yhteydessä uskonnollisen maailmankatsomuksen kehityksen kanssa karjalaisten keskuudessa; toiseksi on lukutaitoisuuden edistyminen ja sivistyksellinen nousu vaikuttanut kansan luomisvoimaan kuolettaen sitä; kolmanneksi ovat väestön oloissa tapahtuneet muutokset luoneet esteitä kansan luovan mielikuvituksen ilmauksille ja lopuksi ovat uudet suomalaiset laulut työntäneet syrjään entiset laulut". Tov. Bogdanov ei aseta kyllin terävästi kysymystä siitä, että nimenomaan kapitalismi se runoutta tuhoaa. Porvarillinen riisto ei anna raatajakansan "kuluttaa aikaansa" lauleloissa, vaan tunkee sille omia, turmelevia ajanvietteitään. Vain vapautuen siitä voi työtätekevä kansa kehittää uuden runouden.

Joku sana Kalevala-juhlista. On jo osotettu, millaisia tarkoitusperiä ne Suomessa palvelivat. Kuvaavaa on, että samaan aikaan kun Suomen herrat valtavieraineen viettivät loistavia Kalevala-juhlia, nykyiset runonlaulajat viettävät ilottomia päiviä — vaivaistaloissa! — kuten maisteri Antti Rytkönen toteaa eräässä artikkelissa. Neuvostoliitossa vietettiin Kalevalajuhlia arvokkaasti kansainvälisen, sosialistisen kulttuurin merkeissä. Täydellä oikeudella annettiin Uhtuan piirille nimeksi "Kalevala". Petroskoissa järjestettiin kaksi kansainvälistä juhla-iltaa arvokkaine ohjelmineen, joissa kanteleen soitolla ja runolaulajien esiintymisellä oli tärkeä sijansa. Kalevala-tilaisuuksia oli järjestetty myös piireissä ja työpaikoilla sekä kouluissa. Moskovassa oli Kalevalalle omistettu juhla-istunto. Lehdet julkai-

sivat Kalevala-artikkeleita. Karjalan tieteellisen tutkimusinstituutin toimesta on kansanrunoutta kerätty ja tutkitaan sitä marxilaisen tieteen metoodien avulla.

Karjalan tieteellisen tutkimus-instituutin toimeenpanemassa neuvottelukokouksessa, maalisk. 1 p. kertoivat Kalevala-juhlille tulleet vieraat kiinnostavia seikkoja. Tshuvassi, tov. Petrov, kertoi julkaisseensa useita kääntämiään Kalevalan runoja lehdissä ja lukevat niitä halulla varsinkin nuoriso, puna-armeijalaiset, kolhoositalonpojat, lapsetkin. Kalevala ilmestyy piakkoin kokonaan tshuvassien kielellä. Heillä on myös käynnissä kansanrunouden kerääminen ja onkin saatu hyvin kiinnostavia tuloksia.

Toveri Miloradova, Kalininin piirin (Tverin) karjalaisten kirjakielen uranuurtaja, kertoi, että siellä on karjalaisten keskuudessa runoutta koottaessa tavattu kalevalaisia runoja. Tärkeä seikka sillä K. Krohn piti yhtenä todistuksena "Kalevalan" runojen muka länsisuomalaisesta alkuperästä sitä, että sieltä ei ole löydetty kalevalalaisia runoja. M.m. akateemikko Popp on kiinnittänyt huomionsa karjalaisten runouteen. Kalevalan ilmestyminen suomeksi Neuvostoliitossa tulee epäilemättä olemaan herätteenä näidenkin karjalaisten runouden talteen ottamiseen.

Juhlissa esiintyi Neuvostokirjailijain liiton edustajana tov. Linard Laicens, Kalevalan latvian kielelle kääntäjä. Hän myös neuvottelukokouksessa vielä kiinnitti huomion kansanrunouden talteenottamisen ja tutkimisen merkitykseen meillä.

Neuvostoliiton edustaja Suomen Kalevala-juhlilla, akateemikko A. Samoilovitsh, on haastattelussa Suomen lehdille kertonut Neuvostoliitossa suoritettavista tutkimustöistä, erikoisesti omalta alaltaan; hän on orientalisti, varsinkin turkinsukuisten kansojen tutkija. Orkhonin ja Jenisein varsilta on löydetty muinaisturkkilaisia kirjoituksia. Uigurikirjoituksia on savitiilellä, jopa on tavattu kokonainen "kirja", joka on kirjoitettu tuohilevyille, ollen se todennäköisesti 13-14 vuosisadoilta, siis Kultaisen Ordan ajoilta. Viime vuosina on tutkittu innokkaasti Neuvostoliiton kansojen folklorea, kansantietoutta. Eräillä turkkilaisilla heimoilla on omat kansaneepoksensa, kuten kirgiiseillä Manas, jo ennen julkaistu, mutta nyt on löydetty uusia runoaineksia. Jakuuttien eeposta valmistetaan julkaistavaksi. Tiedeakatemialla on erikoinen jaosto folkloren tutkimista varten Antropologian ja kansatieteen instituutissa.

Kalevala ilmestyy pian Kirjan kustantamana arvokkaassa asussa. Meidän velvollisuutemme on opastaa työtätekeviä joukkoja oikealla tavalla nauttimaan tästä rikkaasta kansanrunouden kokoelmasta. Läheisin meille on siinä Kullervo-runoelma. Siinä on voimaa ja taistelua. Sukusodissa joutuu lahjakas ja voimakas poika orjaksi. Mutta hän ei taivu orjan asemaan, vaan kapinoi sitä vastaan, surmaa emäntänsä ja lähtee kostoretkelle. Kullervo-runoelman nautittavuutta häiritsee se, että siihen on koottu aineksia, jotka olisi pitänyt jättää pois. En välitä puhua siitä epäjohdonmukaisuudesta, että Kalervon perhe, joka ensin saa surmansa, esiintyy sitten taas elävänä. Näin menettää Kullervon sukukosto paljon perustaansa. Eikä myöskään Kullervon traagillista kohtaloa johdeta hänen taistelustaan, vaan on siihen otettu vieras aihe: sukurutsa ja kohtalomainen kuolema oman syyllisyyden takia. Se heikentää runon tehoa katsottuna meikäläiseltä kannalta. Mutta niissä taisteluissa, jotka meillä ovat edessämme, pätevät Kullervon rohkeat sanat sotaan lähtiessään:

"En ma silloin suohon sorru
Enkä kaau kankahalle,
Korppien kotisijoille,
Variksien vainioille,
Kun sorrun sotatiloille,
Vaivun vainotanterille.
Somap' on sotahan kuolla,
Kaunis miekan kalskehesen."

Taidekirjallisuuskysymyksistä Karjalassa

J. VIRTANEN

KUTEN koko Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitossa, niin Karjalassakin sosialismi on lopullisesti ottanut voiton kapitalismista. Karjalastakin on tullut teollisesti voimakas maa ja voimakkaasti kehittyy myöskin sen sosialistinen maatalous. Puolueen ohjeita noudattaen muuttuu se vähitellen kuluttavasta alueesta tuottavaksi.

Proletariaatin diktatuuri on kyennyt turvaamaan myöskin voimakkaan kulttuurisen kasvun. Kulttuurivallankumouksen kysymyksiä ratkaistaan menestyksellä. Karjala on muuttumassa täysin lukutaitoiseksi maaksi, jossa työtätekevä rahvas väkevästi kehittää henkisiä kykyjään, maaksi, jossa sosialistisella kulttuurilla on jo nyt melkoisia saavutuksia taiteen ja kirjallisuuden alalla. Neuvostovalta on avannut työtätekeville kaikki portit kulkea valistuneeseen, sosialistisesti sisältörikkaaseen kulttuurielämään. Tehtaan työläinen, batrakkinainen tai paimen — kaikilla on tilaisuus astua eteenpäin uuden elämän valtatietä, tulla tiedemieheksi, kirjailijaksi, taiteilijaksi, valtiomieheksi, hyväksi puoluetyöntekijäksi j.n.e. Kapitalismin kahleista vapautuneet työtätekevät käyttävät näitä uusia mahdollisuuksia hyväkseen ja antavat lahjansa ja luovan energiansa proletariaatin ja sen etujoukon — kommunistisen puolueen — asian: sosialismin rakentamisen palvelukseen.

On tunnettua, että tällaisissa sosialismia rakentavan maan uusissa olosuhteissa syntyvät myöskin uudet yhteiskunnalliset suhteet, syntyy uusi, sosialistisen kauden ihmistyyppi, joka oleviin oloihin suhtautuu uudella tavalla, syntyy sosialistinen ihminen, joka asettaa korkeita vaatimuksia m.m. kirjallisuudelle ja taiteelle, kehittää hyvää esteettistä makua, joka on ominaista voimistuneelle, kukoistusta kohden kulkevalle lujalle sosialistiselle järjestelmälle. Neuvostokirjailijain ensimmäisessä edustajakokouksessa m.m. esiintyi tällaisten uusien suhteiden, uuden ihmistyypin edustaja, talonpoikaisnainen, kolhoosin puheenjohtaja. Kokoukselle kertoi hän, miten oli kolhoosin hallinnossa asettanut kysymyksen hänen miehensä erottamisesta kolhoosista, koska mies oli vetelys ja kohdaltaan huonosti suoritti kolhoosin tehtäviä. Tämä sama talonpoikaisnainen asetti sosialistisen maaseudun nimessä omat, suuret vaatimuksensa neuvostomaan taidekirjallisuudelle, vaati, että sosialistista maaseutua on kuvattava korkeasti taiteellisissa tuotteissa siten, että ihmiset kirjassa olisivat ilmeläviä, että näiden taistelu kolhoosin lujittamisen puolesta olisi kuvattu oikein ja totuudenmukaisesti, kuvattu siten, että kirja innostaisi uusiin taisteluihin, avaisi tietä kulkua varten eteenpäin, suurempiin saavutuksiin.

Meidän puolueemme ja toveri *Stalin* on antanut avaimen tämän saavuttamiseen. Uusia suhteita, sosialistisia oloja ja sosialistisen kauden ihmisiä kuvattaessa on käytettävä metoodia, jota me nimitämme *sosialistiseksi realismiksi.* Se on neuvostokirjallisuuden, neuvostotaiteen, kirjallisuuskritiikin perusmetoodi. Se on, kuten Neuvostokirjailijain liiton säännöissä sanotaan, tulos menneisyydeltä saadun kulttuuriperinnön kriitillisestä omaksumisesta ja tulos voitokkaan sosialistisen rakennustyön sekä sosialistisen kulttuurin kasvun kokemusten tutkimisesta.

Sosialistinen taide ja kirjallisuus palvelee proletariaatin ja kommunistisen puolueen asiaa. Se auttaa meitä vapautumaan niistä porvarillisen ideologian jätteistä, joita ei vielä ole

kokonaan kyetty voittamaan, ja se tarjoaa meille esteettistä nautintoa.

Mutta puhuessamme esteettisestä nautinnosta, emme me suinkaan tarkoita *puolueetonta estetiikkaa*, emme viljele "taidetta taiteen vuoksi", vaan alistamme taiteen ja kirjallisuuden sosialismin asiaa eteenpäin viemään. Tätä emme kuitenkaan saa tehdä "vulgaarisen sosiologismin" tietä, emme saa huomiotamme yksistään kiinnittää taiteellisen tuotteen yhteiskunnalliseen sisältöön, sen aatteellis-poliittiseen puoleen, vaan meidän on muistettava, että taidetuotteella ei ole tarpeeksi suurta tehoa, sen aatteellis-poliittinen sisältö ei syövy tarpeeksi syvästi mieleen, ellei taidetuotteen syvä aatteellinen sisältö ole saanut korkeasti taiteellista muotoa.

Meikäläisillä neuvostokirjailijoilla on näihin asti enimmäkseen ollut pyrkimys tunnuslausemaiseen esitykseen, ja arvostelijatkin toisinaan suorastaan raivostuivat, ellei aatteellispoliittinen puoli tuotteessa ollut kaikki kaikessa; muotoon, taidekeinoihin, tyyliin, kieleen kiinnittivät arvostelijat hyvin vähän huomiota. Taidetuotetta he käsittelivät skolastisesti, takertumalla johonkin sanaan tai lauseeseen, ottamatta huomioon tuotteen yleistä tendenssiä, puhumattakaan kirjailijan koko tuotannon tendenssiin tutustumisesta. Siitä huolimatta, että kirjailijan koko kirjallisella, yhteiskunnallisella ja puoluetoiminnalla ei milloinkaan ollut muuta tendenssiä, kuin pyrkimys viedä proletariaatin asiaa eteenpäin, tekivät arvostelijat toisinaan ns. akateemisen ja skolastisen ajattelutapansa tuloksena varsin ihmeellisiä johtopäätöksiä: jonkin lauseen tai sanan erikseen, irrallaan yleisestä tendenssistä käsitellen saattoivat tulla johtopäätökseen, että sanottu kommunistikirjailija on katsottava interventtien asianajajaksi j.n.e.

Tämä johtui juuri tuosta vulgaarisen sosiologismin "metoodista" ja sen seikan tajuamattomuudesta, että ei saa eroittaa eri asioiksi syvää aatteellista sisältöä ja korkeasti taiteellista muotoa, vaan on osattava sanoa, mistä johtuvat kirjan taiteelliset puutteet ja miksi siihen on aatteellisesti vääriä asetelmia tullut. Syvän aatteellisen sisällön pukeutuminen korkeasti taiteelliseen muotoon — siinä meidän ihanteemme kaunokirjalliseen tuotteeseen nähden.

Toveri *Bespalov* Neuvostokirjailijain liiton hallinnon toisessa täysiistunnossa pitämässään selostuksessa, joka käsitteli kritiikin kohottamista korkeammalle asteelle, puhui sosialistisesta realismista. Hän lausui, että sosialistinen realismi on kaikkein johdonmukaisinta realismia, sillä pyrkimys maailman todenmukaiseen kuvaamiseen pohjautuu itseensä sosialistisen rakennustyön käytännölliseen toimintaan. Sosialistinen realismi antaa taiteilijalle tilaisuuden, nojautuen todellisuuden syvään tuntemiseen, ei vain mahdollisimman täydellisesti heijastaa kuvaa maailmasta, vaan sen lisäksi tilaisuuden nähdä eteenpäin ja romanttisoida todellisuuden määrättyjä puolia.

Tämä merkitsee sitä, että samalla, kun me olevia oloja ja ihmisiä kuvaamme mahdollisimman totuudenmukaisesti, emme kuitenkaan saa tyytyä ilmiöiden pöytäkirjamaiseen kuvaamiseen, emme saa mennä naturalistisen yksipuoliseen, valokuvamaisen "objektiiviseen kuvaamiseen", vaan on meidän osattava myöskin *korostaa* siinä, missä se on tarpeellista ja missä se voi auttaa vieläkin selvemmin näkemään vallankumouksellisen prosessin ja ilmiön todenmukaisuuden siinä mitä me kuvaamme.

Sosialistisesta realismista puhui myöskin toveri *Zhdanov*, NKP(b):n KK:n sihteeri, tervehtiessään KK:n nimessä ensimmäistä yleisliittolaista neuvostokirjailijain edustajakokousta. Koska tov. Zhdanovin lausunto hyvin selittää sosialistisen realismin metoodin olemuksen, lainaamme

tämän kohdan kyseessä olevasta puheesta. Tov. Zhdanov m.m. lausui:

"Toveri Stalin nimitti meidän kirjailijoitamme ihmishengen insinööreiksi. Mitä se merkitsee? Mitä velvoituksia asettaa tämä nimitys teille?

Se merkitsee ensiksikin sitä, että pitää tuntea elämää, osatakseen taiteellisessa tuotteessa sitä kuvata oikein, ei skolastisesti, kuolleesti, ei kuten "objektiivista reaalisuutta", vaan kuvata todellisuus sen vallankumouksellisessa kehityksessä.

Tämän yhteydessä historialliseen konkreettisuuteen taidetuotteessa pitää yhdistyä työtätekevien ihmisten aatteellisen uudestisyntymisen ja sosialismin hengessä kasvattamisen tehtävä. Tällainen metoodi taidekirjallisuudessa ja kirjallisuuskritiikissä on sitä, mitä me nimitämme sosialistisen realismin metoodiksi.

Olla ihmishengen insinöörejä merkitsee seistä molemmilla jaloilla reaalisen elämän maaperällä. Ja tämä puolestaan merkitsee irtaantumista vanhatyyppisestä romantismista, joka kuvasi olematonta elämää, olemattomia sankareita, kuljettaen lukijaa pois elämän ristiriidoista ja sorrosta mahdottomuuksien, utopian maailmoihin. Meidän kirjallisuudellemme, vaikka se molemmin jaloin seisoo lujalla materialistisella maaperällä, ei romantismikaan ole vierasta, mutta se on uusityyppistä, vallankumouksellista romantismia. Meidän puolueemme on voimakas siksi, että se on aina yhdistänyt ja yhdistää asiallisuuden ja käytännöllisyyden laajoihin perspektiiveihin, lakkaamattomaan pyrkimykseen päästä eteenpäin, taisteluun kommunistisen yhteiskunnan rakentamisesta. Neuvostokirjallisuuden pitää osata esittää meidän sankareitamme, osata katsahtaa meidän huomiseemme. Tämä ei ole utopiaa, sillä meidän huomistamme valmistetaan jo tänään suoritettavassa suunnitelmanmukaisessa ja huolellisessa työssä.

Ei voida olla ihmishengen insinöörejä, tuntematta kirjallisuuden tekniikkaa, minkä ohella on välttämätöntä huomauttaa, että kirjailijain työtekniikalla on joukko luonteenomaisia, vain sille ominaisia erikoisuuksia."

Nämä lausunnot selvittävät vallan tarpeeksi selvästi sen metoodin sisällön ja luonteen, jota neuvostokirjailijain ja neuvostokriitikon on noudatettava työssään.

Kirjailijan työ ei tietenkään ole helppoa. Vähän on vielä kunnollisia kaikin puolin tyydyttäviä tuotteita. Vaatimukset ovat suuret. Neuvostokirjailija ei saa kirjoittaa ilman vallankumouksellista innoitusta. Oloja ei saa kuvata syrjästäkatsojan välinpitämättömyydellä. On pyrittävä luomaan meidän aikakautemme yleistyyppejä. Todellisuus on monumentaalista, sanoo M. Gorjki, se ansaitsee jo laajoja teoksia, yleistäviä luomuksia.

Karjalan kirjailijajärjestö viime vuoden aikana tuotti huomattavan määrän alkuperäisiä tuotteita ja jonkin verran myöskin käännöskirjallisuutta. Karjalan hallituksen julistamaan näytelmäkilpailuun tuli lähes parikymmentä näytelmää ja niistä kolme näytelmää liitti kansallinen teatteri ohjelmistoonsa (esittänyt se on jo Visasen *Teppojevin keksinnön* ja Parraksen *Jättiläisvaltimo sykkii* ja kuluvan toukokuun aikana antaa ensi-illan Luodon ja J. Virtasen Hertzenin Aunusretkeä kuvaavasta laulukomediasta). Viime vuoden huomattavimmat suorasanaiset tuotteet ovat Tihlän kolmiosaisen romaanin ensimmäinen osa *Fedosei*, Kankaanpään romaani *Voittamattomat*, Rautiaisen *Mereltä leipää hakemassa*, Heimovaaran kolhoosiromaani *Risukarhin alta*. Näiden lisäksi ilmestyi viime vuonna Visaselta kaksi kirjaa: *Nuotio palaa* ja *Antero*. Tänä vuonna ilmestyi Emil Virtaselta runoelma *Auringon hymy*. Tekeillä on useilla kirjailijoilla: Johanssonilla, Rautiaisella, Oinosella, Luodolla y.m. uusia laajempia teoksia.

Jo summittainenkin luettelo siis osoittaa, että lukumäärään nähden Karjalan neuvostokirjailijoilla on tuloksia. Laadun parantamiseen on kiinnitetty viime aikoina yhteiskunnallisuudenkin (arvostelutilaisuudet, joissa lukijat yhdessä kriitikkojen ja kirjailijoiden kanssa ovat eri teoksia käsitelleet) taholta huomiota, eikä se suinkaan ole ollut aivan hedelmätöntä. Useat kirjailijoista ovat ryhtyneet työskentelemään paljon suuremmalla huolella, ryhtyneet opiskelemaan, tutkimaan klassikkoja j.n.e.

Karjalan neuvostokirjailijain venäjänkielisellä ryhmällä myös on ehdottomasti tunnustettavia saavutuksia. *Natshalo*-lehti, joka tosin ei vie-

läkään ole kyennyt tarpeeksi korkeaa laatua olevaa kaunokirjallisuutta tarjoamaan, jokatapauksessa osoittaa edistystä viime aikoina. Vakavasti työskentelee maanpuolustusaiheisen tematiikan (vaikka oikeastaan sosialistinen kirjallisuus kokonaisuudessaan on samalla maanpuolustuskirjallisuutta) alalla tov. Norin. Tov. Gribatshevin herkkä runous alkaa saada selvempää ja syvempää sisältöä. Laajempiin teoksiin on ryhtynyt käsiksi myöskin t. Linevskij. Karjala-aiheisia ovat viime aikoina melkein kokonaan olleet leningradilaisen kirjailijan G. Fischin teokset, joista *Kiimasjärven valtaus* on saanut varsinkin puna-armeijalaisten keskuudessa suuren ja hartaan lukijapiirin.

Kirjallisuuskritiikki Karjalassa on enimmän jälelle jäänyt. Epäilemättä silläkin kritiikillä, jota aikaisemmin täällä harjoitettiin, on ansioita: se on pyrkinyt pitämään vireillä poliittista valppautta, se on varoittanut porvarillisten vaikutteiden, porvarillisen ideologian jätteiden pesiytymisestä kirjallisuuteemme. Sen pahimpana puutteena kuitenkin on ollut, että se on rajoittunut vikoja ja puutteita kaivelemaan, vajonnut skolastisuuteen, eikä ole kyennyt näyttämään, mistä nämä viat ja puutteet johtuvat, usein yksinkertaistuttaen kysymyksen niin, että kaikki puutteet johtuvat poliittisesta vähätietoisuudesta. Arvostelulta on puuttunut välttämätöntä kulttuurista pohjaa, on puuttunut kirjallisuutemme historiaa, läpileikkausta tähänastisesta tuotannosta, on puuttunut kykyä suhtautua kirjailijaan siten, kuten "puutarhuri huolella ja antaumuksella hoitaa hedelmäpuuta, johon hän on mieltynyt" (Stalin).

Arvostelijat itse tuntevat nämä puutteet ja ovatkin ryhtyneet niitä poistamaan, mutta toistaiseksi vielä eivät ole tilaisuudessa tarpeellisessa määrässä hankkimaan itselleen aikaa ja tilaisuutta teoreettisten ja asiatietojensa lisäämiseen sekä yleiskulttuurisen tasonsa kohottamiseen. Niiden päätösten pohjalla, mitä tehtiin Neuvostokirjailijain liiton hallinnon täysi-istunnossa, kirjallisuusarvostelijat Karjalassa yhdessä kirjailijaliiton kanssa työskennellen epäilemättä kohottavat lähitulevaisuudessa kirjallisuuskritiikin korkeammalle tasolle, mitä se tähän asti on ollut.

Rintama lehti, joka nyt on saanut osakseen suurempaa huomiota ja tukea, tässä tehtävässä myös tulee myötävaikuttamaan.

Karjala neuvostotasavaltana viettää alkavana kesänä XV-vuosijuhlaansa. Neuvostovalta lähestyy nopeasti miehen ikää: täyttää muutamien vuosien kuluttua XX vuotta. Varsinkin viime vuodet ovat vieneet sosialismin rakennustyötä, sosialistista kulttuuria vauhdilla ja voimakkaasti eteenpäin. Joukkojen kulttuuritarve kasvamistaan kasvaa, kirjallisuusnälkä lisääntyy. Kirjailijoiden on yhdessä muun kulttuuri-armeijan kanssa hankittava suurempia voittoja kommunistisen puolueemme ja sen suuren johtajan, tov. *Stalinin* ohjauksella.

Karjalankin kirjailijoiden on ponnisteltava voimiaan, pyrittävä sitkeästi eteenpäin, hankittava voittoja kirjallisuusrintamalla.

*

Toimitus on edelläolevan, kirjailija tov. Virtasen artikkelin mielihyvin julkaissut, sillä siinä kosketellut suomenkielisen taidekirjallisuuden eräät tärkeät puolet ansaitsevat tällä hetkellä erikoista huomiota ja on niillä myös nykytärkeä poliittinen merkityksensä. Todetessamme edelläsanotun on meidän tunnustettava, että lehtemme on puutteellisesti voinut reageerata taidekirjallisuutta koskeviin kysymyksiin ja valaista sen tärkeätä poliittista osaa ja merkitystä. Sanomme tämän siitä huolimatta, vaikka hyvin tiedämmekin, että taidekirjallisuutta koskevien kysymysten valaisemista ja käsittelyä varten on olemassa omia erikoisjulkaisuja (Rintama) ja tilapäisjulkaisut (esim. "Kevätvyöry"). Mutta joka tapauksessa olisi lehtemme voinut

enemmän huomiota kiinnittää taidekirjallisuutta koskevaan tärkeään kysymykseen.

Kirjoituksessaan on tov. Virtanen pääasiassa oikein asettanut taidekirjallisuutta koskevan kysymyksen ja korostanut eräitä puutteita ja heikkouksia, joita meillä on ilmennyt sekä suomenkielisessä taidekirjallisuudessa että sen kirjallisuuden kritiikissä. Mutta eräiltä osiltaan on hän jättänyt liian vähälle joitakin näkökohtia, joista käsityksemme mukaan olisi sanottava painokkaammin, koska, niinkuin ymmärrämme, kysymyksessä on neuvostokirjailijain liiton asettamain tämänpäivän tehtäväin realisoiminen suomenkielisen kirjallisuuden suhteen. Asia on tärkeä ja — laiminlyöty. Tämän takia olisi ollut erittäin suotavaa, että kirjoittaja olisi käsitellyt kysymystä, johon hänellä on edellytyksiä, tarkemmin. Tarkoittamattakaan lähteä edes mainitsemaan kysymyksen kaikkia puolia, tahdomme joitakin huomautuksia tehdä.

Tov. Virtanen asettaa kysymyksen kirjallisuuden arvostelusta verrattain terävästi, kuten se tuleekin asettaa. Tämä tietysti siinä tarkoituksessa, että entiset puutteet ja heikkoudet tulisivat mahdollisimman pian poistetuiksi kirjallisuuden arvostelusta. Tämä on vallan oikein. Ja me olemme kirjoittajan kanssa samaa mieltä siinä, että aikaisemmasta ja vieläpä tämänpäiväisestäkin kaunokirjallisuuden arvostelusta on sanottava, että se on ollut heikkoa ja puutteellista monessa suhteessa. Mutta samalla, kun me tämän myönnämme, niin meidän on huomautettava, että tov. Virtasen kirjoituksen tendenssiksi jää, että päävika tähän asti suomenkielisen kirjallisuuden alalla on ollut kritiikin heikkoudessa ja yksipuolisuudessa. Tov. Virtanen sanoo: "Arvostelulta on puuttunut välttämätöntä kulttuurista pohjaa, on puuttunut kirjallisuutemme historiaa, läpileikkausta tähänastisesta tuotannosta, on puuttunut kykyä suhtautua kirjailijaan siten, kuten "puutarhuri huolella ja antaumuksella hoitaa hedelmäpuutaan, johon hän on mieltynyt". Emme kiellä, etteivätkö suomenkielisen kirjallisuuskritiikin oleellisena vikana olisi olleet ne heikkoudet ja puutteet, joista tov. Virtanen mainitsee. Mutta tokkopa sentään voidaan sanoa sitä kaikesta arvostelusta? Sitäpaitsi ei liene kiellettävissä, etteikö kritiikki, puutteistaan huolimatta, olisi sentään antanut monta sysäystä eteenpäin.

Olemme yhtä mieltä tov. Virtasen kanssa siinä, että kirjallisuusarvostelun tasoa on kohotettava. Kritiikin tulee seista molemmin jaloin kiinni elämässä, tuntea elämä ja sen pohjalla kyetä osoittamaan arvosteltavana olevan teoksen hyvät puolet ja puutteet, tuoda esille, miten kirjailija on hengen silmillään nähnyt oikein tämän ja huomispäivän tapahtumat vallankumouksellisen kehityksen mukaisesti, perustellusti arvioimaan, onko kirjailija osannut oikein luoda elävät ihmisensä ei vain tämän vaan huomisenkin mukaisesti, kuvata ne oikealla maulla ja "luonnollisina", kehityksen määrätyn asteen tyyppeinä, sanalla sanoen niin, että taideteos kykenee innostamaan ja kasvattamaan meitä uusiin ponnistuksiin, uusiin saavutuksiin, lakkaamattomaan pyrkimykseen eteenpäin. Edelleen, arvostelun tulee auttaa kirjailijaa, sen tulee olla avointa ja rehellistä suhtautumista kirjailijan työhön ja olla oppaana lukijoille, huomaten, että kirjallisuus ei ole vain joukkojen ilona, vaan se on tärkeä taisteluväline, aivan erikoinen taisteluväline, jolla lujitetaan taistelijain rivejä ja vallataan uusia joukkoja taisteluun uuden yhteiskunnan luomisen puolesta, uusiin saavutuksiin ja pyrkimyksiin. Huolella tulee arvostelun suhtautua myöskin kirjailijain kasvattamiseen. Voidakseen tämän täyttää, on kriitikkojen itsensä tunnettava ei vain nykypäivän kirjallisuus, vaan parhain kirjallinen perintö, joka on marxilais-leniniläisesti sulatettu ja jota osataan siis sillä tavalla neuvoen

käyttää, että siitä voi saada apua kirjailija ajatuksensa hedelmöittämiseen, tekotavan ja sanan tekniikkaan, sanan mestaruuteen, entistä vastaavampaan kielenkäyttöön j.n.e.

Tov. Virtasen asettamat vaatimukset kirjallisuuskritiikille olemme pääsisältöön nähden näin ymmärtäneet. Eikä meillä siinä ole mitään eri mieltä. Päinvastoin me kannatamme näitä ajatuksia täydellisesti.

Mutta toinen puoli, kirjailijat itse ja nimenomaan juuri suomenkieliset kirjailijamme, heidän kehittämisensä sanan mestareiksi, siitä tov. Virtanen melkein tyyten vaikenee. Ajattelemme, että lukija olisi myöskin siitä odottanut tov. Virtasen sanovan arvostelevan sanansa, sillä meidän mielestämme myöskin siinä on sanansijaa, eikä sitä vaieten voida sivuuttaa. Mitä edellä sanottiin kriitikoille, niin kuuluu se myös kirjailijoille kaikelta oleelliselta osaltaan. Sillä tokkopa me voimme tehdä jakoa kirjailijain ja kriitikkojen välillä. Eiköhän se ole saman asian kaksi puolta. Molemmathan ne kasvavat yhdessä. Eikä meillä vielä ole ollut varaa luokitella niitä. Mutta tov. Virtanen mainitsee mielestämme liian vähän kirjailijoista ja niiden kasvun prosessista, nimenomaan heikkouksista, joita siinä epäilemättä on, jos huolestuneena sitä tarkastaa, kuten kriitikoita. Totta kyllä, sanoo hän kirjailijoistakin, kertoo, että "useat kirjailijoista ovat ryhtyneet työskentelemään paljon suuremmalla huolella, ryhtyneet opiskelemaan, tutkimaan klassikoita j.n.e." Mutta tämän enempää ei hänellä olekaan sanottavaa kirjailijoille heidän velvollisuuksistaan valmentua sanan mestareiksi. Seuraa vain selitys, mitä luomuksia nyt kirjailijoilla on tekeillä. Se on liian vähän. Varsinkin kun kirjoituksessa oli varattu arvostelun arvostelulle enemmän huomiota ja kirpeitä sanoja. Ellei kirjailijain itsekriitilliseen kasvatukseen kiinnitetä enemmän huomiota kirjailijain omalta taholta, niin voi muodostua käsitys, että heillä on vississä määrin omahyväisyyden tuntua. Arvostelu ei tietysti saa tappaa kirjailijain luomisintoa, ei heikentää sitä kipinää, joka luomistyössä on niin välttämätön. Mutta ei ole yksinomaan arvostelun heikkoutta korostettava, on korostettava myöskin kirjailijain tuotteiden laadun kohottamista kypsyysasteisen kirjallisuuden vaatimalle tasolle. Ja siihen kirjailijat pääsevät, kunhan kiinnittävät huomiota yhtämittaiseen opiskeluun ja itsensä valmentamiseen. Emme tarkoita opiskelulla yksinomaan lukeneisuutta, kirjojen parissa oloa ja niistä imemistä. Tarkoitamme sitä, että on oltava asian mukana, opittava tuntemaan elämä lukemattomine vivahteineen, taito nähdä oikein tämä päivä ja myös huominen; nähdä valtavassa jokapäiväisyydessä tyypillisin, joka saattaa näyttää pieneltä ja on huomaamaton, mutta kuitenkin se, joka ajaa itsensä läpi, on se kumouksellisen elämän "elixiiri", joka vie eteenpäin ja voi muodostua esimerkiksi muille. Kirjailijan on kasvettava myös uudeksi ihmiseksi. Mahdollista on se sen kautta, että on mukana elämässä kiinni, kasvaa siinä, oppii näkemään ja siitä lähtökohdan saaden valtaamaan uuden korkeamman asteen. Tässä mielessä haluaisimme korostaa kirjailijain omaa lukeneisuutta, elämän ja kirjallisen kulttuuriperinnön kriitillistä omaksumista, tarkottamatta kopioimista, matkimista, jo yli-eletyn ajan tyylin siirtämistä meille sellaisenaan j.n.e. Kirjailijan on tietoisesti osattava ottaa itselleen parhaat saavutukset, ottaa oppia niistä muotoon ja miksei tekotapaankin nähden tullakseen sanan mestariksi. Kirjailijan on yhtäjaksoisesti täydennettävä omaa asevarastoaan. Tässä suhteessa on myöskin kirjailijajärjestöllä velvollisuuksia. Sen tulee auttaa kirjailijoita tämän opiskelun järjestämisessä, käyttäen siinä eri muotoja. Ei puoluejäsenkään voi pysyä eturivin taistelijana ilman jatkuvaa opiskelua. Sama koskee kirjailijoita. Eivät hekään voi lämmitellä van-

hoilla nuotioilla. Uusia puita on heidän päivin ja öin hankittava henkisen uuninsa polttoaineeksi virvoittaakseen mielensä ja kirvoittaakseen kielensä taiteellisissa luomuksissaan. Näin voi syntyä todella teoksia, jotka tuovat lukijalle iloa ja kiihtävät työtätekevää lakkaamattomaan pyrkimykseen päästä eteenpäin. Siten joudutetaan kehitystä, siten kasvatetaan uutta ihmistä ja nopeutetaan kulttuurista kohoamista ennen aavistamattoman korkealle.

Mitä sitten aiheisiin tulee, niin esim. Karjalan kirjallisuuden lähiperspektiiveistä ei ole selvittäen mainittu. Mielestämme tämän probleemin asettaminen ja käsittely olisi ollut suotava, sillä keskustelu siitä epäilemättä avaa kirjailijoille uusia näköaloja, lähentää heitä tilanteen asettamain tehtäväin taiteelliseen näkemykseen, hedelmöittää ajatusta, opettaa näkemään elämää tänä ja huomispäivänä. Eikä tämä probleemi koske vain Karjalaa. Proletariaatin kansainvälisen vapaustaistelun laaja taistelukenttä, siinä taistelussa nähtävänä oleva sankaruus, jolla voitetaan ylivoimaisilta näyttävät vaikeudet, lukemattomat vivahteet, jotka ilmenevät taistelun kulussa, pienet ja suuret teot, jotka kaikki valmistavat proletariaatin voittoa, kehottavat taistelijoita eteenpäin uuden yhteiskunnan luomiseksi — myöskin Karjalan kirjailijain olisi niitä huomioitava. Onko meillä valmistaviakaan töitä menollaan, jotka lähimain pätevästi hahmoittelisivat suomenkielisen taistelevan proletariaatin sankarityyppejä? Ajattelemme, että tämäkin seikka saisi tulla huomatuksi suomenkielisten kirjailijoittemme taholta.

Lopuksi toivomme, vielä kerran kiittäen tov. Virtasta hänen ansiokkaasta kirjoituksestaan, että kirjailijat kirjallisen aseen käyttöä koskevissa kysymyksissä useammin käyttäisivät myöskin meidän lehtemme palstoja. Siinä tarkoituksessa olemme maininneet muutamista näkökohdista, jotka mielestämme ansaitsevat huomiota.

Erikoislaatuisesta depressiosta

L. MENDELSON

Nykyisen depression erikoisen luonteen aineellinen perusta

> Ilmeisesti on nyt tapahtumassa siirtyminen teollisuuden laskun alimmasta pisteestä, teollisuuskriisin alimmasta syvyyspisteestä — depressioon, mutta ei tavalliseen depressioon, vaan omalaatuiseen depressioon, joka ei johda teollisuuden uuteen nousuun ja kukoistukseen, mutta ei myös palauta sitä laskun alimpaan pisteeseen.
>
> Stalin.

I

KAPITALISTISEN talouden kehitys XVII puoluekokouksen jälkeisenä aikana on loistavasti vahvistanut sen analyysin ja arvion, minkä tov. Stalin antoi edustajakokouksessa kapitalismin taloudellisista perspektiiveistä. Riittää luoda silmäys vain seuraaviin numerosarjoihin varmistuakseen siitä, miten riidaton on teesi siirtymisestä «teollisuuskriisin alimmasta syvyyspisteestä — depressioon».[1])

[1]) Stalin. Selostus XVII puoluekokoukselle.

Kapitalistisen tuotannon kasvu (prosenteissa)

Tärkeimpien kapitalistimaiden teollisuustuotanto	V. 1934 vuoteen 1932 verraten	Tammik. 1935 pulan alimpaan kohtaan verraten	Kapitalistisen maailman tuotanto kokonaisuudessaan	V. 1934 vuoteen 1932 verraten	Tammikuu 1935 pulan alimpaan kohtaan verraten
Yhdysvallat . . .	23,4	57,0	Koko teollisuus .	18,9	37,1
Englanti	19,8	—	Teräs	61,1	112,5
Saksa	40,2	49,6	Rauta	55,6	100,0
Ranska	2,6	1,4	Kivihiili	12,0	55,9
Italia	19,6	47,5	Puuvillan kulutus.	5,1	—
Japani	33,9	—	Autot	86,0	—

Pulan alin kohta on (Ranskaa lukuunottamatta) jäänyt kauaksi taakse.

Pulan minimiin nähden on koneiden käyttö ja rakennustoiminta voimakkaasti kasvanut, mikä on todisteena peruspääoman uusiutumisen kasvusta.

Kasvu vuonna 1934 vuoteen 1932 verraten (prosenteissa)

	Konerakennus	Rakennustyöt Kaikki	Rakennustyöt Teollisuuden
Yhdysvallat	+136,9 (työpenkkitilauksia)	+14,2	+169,4
Englanti	+ 26,6 (mukaanlukien laivarakennuksen)	+46,6	+ 99,2
Ranska	+ 3,2	—18	—
Saksa	+ 66,8 (koneiden menekki)	—	+111,0

Nämä numerot kuvaavat riittävän selvästi kapitalistisen talouden kehityksessä tapahtunutta edistystä. Mutta samaan aikaan koko maailman talouden kehitys osoittaa, että etenevä depressio ei lainkaan ole tavallisen laatuista depressiota.

Minkälaisia ovat tämän erikoisluontoisen depression tärkeimmät ulkonaiset ilmenemismuodot?

a) «Tavallisten» depressioiden vallitessa on 1—2 vuoden aika ollut riittävä siihen, että tuotanto on jälleen saavuttanut pulanedellisen maksimin. Nyt on jo kulunut yli kaksi vuotta siitä, jolloin tärkeimmissä kapitalistimaissa sivuutettiin tuotannon alin kohta, mutta tuotannon taso, huolimatta sen huomattavasta kohoamisesta, on yhä vielä sangen alhainen.

Teollisuustuotannon aleneminen vuonna 1934 vuoteen 1929 verraten (prosenteissa)

Teollisuustuotannon indeksit		Maailman tuotanto eri aloilla	
Yhdysvallat	—33,6	Teräs	—37,6
Englanti	— 8,1	Rauta	—44,7
Saksa	—14,5	Kivihiili	—23,6
Ranska	—28,4	Puuvillan kulutus	— 7,2
Italia	—19,1	Autot	—42,5

Jälkeenjääminen pulanedellisestä tasosta on vielä hyvin suuri.

b) Siirtyminen erikoislaatuiseen depressioon ei aiheuttanut maailman tavaravaihdon vilkastumista, vaan päinvastoin mitä syvin sekasorto ja luhistuminen ulkomaankaupassa on viimeisen kahden vuoden aikana yhä enemmän lisääntynyt. Maailman ulkomaankaupan vaihto vuonna 1934 oli 16 % pienempi kuin vuonna 1932 ja 67,5 % pienempi kuin vuonna 1929.

Ulkomaankaupan vaihto prosenteissa vuoteen 1929 verraten
(laskettu vastaavien vuosien hinnoissa kultavaluutan mukaan)

	V. 1932	V. 1934		V. 1932	V. 1934
Koko kapitalistinen maailma	38,8	32,5	Saksa	38,5	31,6
Yhdysvallat	30,5	23,5	Ranska	45,8	37,7
Englanti	39,7	36,3	Japani	39,8	39,4

c) Rakennustöiden laajuus ja koneiden kulutus (lukuunottamatta Englantia) on yhä vielä sangen pieni.

Jälkeenjääneisyys vuonna 1934 vuoteen 1929 verraten (prosenteissa)

	Konerakennus		Rakennustyöt Kaikki	Rakennustyöt Teollisuuden
Yhdysvallat	—70,3	(työpenkkitilauksia)	—73,2	—78,7
Englanti	— 7,4	(mukaanluettuna laivarakennus)	+39,4	+ 0,8
Ranska	—36,8	„ „	—33,4	—
Saksa	— 36,9	(koneiden menekki)	—	—56,9

d) Myöskin maailman rahankiertokulku on syvän epäjärjestyksen vallassa. Kultastandartista tai taatusta valuutasta luopuneiden maiden luku kasvaa edelleen jyrkästi. Inflatio saa yhä yleisemmän luonteen. Epävakavan valuutan maita oli vuonna 1929 — 4, vuoden 1932 alussa 21, vuoden 1933 alussa 29, vuoden 1934 alussa 32 ja huhtikuussa 1935 — 33. Belgian luopuminen kultastandartista huhtikuussa 1935 pienensi edelleen jo muutenkin vähäistä kultavaluuttaisten maiden joukkoa.

e) Luottojärjestelmä ei myöskään osoita merkkejä läheisestä uuteen kukoistuskauteen palaamisesta. Huolimatta valtavan suuresta lainattavan pääoman runsaudesta, ovat pitkäaikaiset lainat kauppa- ja teollisuussijoituksia varten kalliita, ja monopoliyhtymiin kuulumattomien liikkeiden on niitä vaikea saada. Tämä osoittaa, että niin sanottu «luottamuksen pula» on vielä hyvin suuri. Erittäin suuri on epäjärjestys pitkäaikaisten luottojen kansainvälisillä markkinoilla. Pääoman vienti on edelleenkin miltei täydellisesti halpautuneena.

f) Työttömäin armeija on tuotannon kasvun yhteydessä jonkin verran pienentynyt. Mutta tämä supistuminen ei missään määrin vastaa tuotannon kasvun mittasuhteita, ja työttömyyden yleinen taso onkin edelleen tavattoman korkea (tammikuussa 1935 yksistään viidessä tärkeimmässä maassa oli noin 25—27 milj. työtöntä). On kuvaavaa, että Yhdysvaltain porvarillisenkin lehdistön on vuoden 1934 lopputuloksia laskiessaan pakko tunnustaa, että «maan kulku kohti taloudellista entiselleen saattamista, jos tämän kulun mitaksi otetaan työttömien lukumäärä, on nollan arvoinen».

g) Depressioon siirtymisprosessissa on yleisen hitaan kasvun taustaa vastaan huomattavissa tavantakaisia jyrkkiä hyppäyksiä taaksepäin. Niinpä kahden viimeisen vuoden (1933 ja 1934) aikana teollisuustuotanto on osoittanut:

	Kasvua	Paikoillaan oloa	Laskua
Yhdysvalloissa	12 kuukautena	2 kuukautena	10 kuukautena
Englannissa (teräksen tuotanto)	11 „	—	13 „
Saksassa	22 „	—	2 „
Ranskassa	7 „	2 kuukautena	15 „

Tuotannon lasku mainitunlaisten hyppäysten aikana on sellainen, että usein se ei mittasuhteiltaan jää jälkeen tuotannon laskusta sangen sy-

vien ennen sotaa olleiden pulien aikana. Niinpä teollisuuden indeksi laski Yhdysvalloissa joulukuussa v. 1933 heinäkuuhun verraten 28 %, syyskuussa v. 1934 toukokuuhun verraten 19 %. Kuvaavaa on edelleen, että teollisuustuotannon kasvu Yhdysvalloissa oli v. 1934 vain 3,9 %, kun se sensijaan v. 1933 oli 18,8 %. Ranskassa tuotanto laski v. 1934 7,5 %.

Edellisessä emme ole luetelleet läheskään kaikkia niitä konkreettisia muotoja, joissa nykyisen depression erikoinen luonne ilmenee. Tähän on vielä lisättävä maatalouden erikoisen raskas asema, emissien alhainen taso j.n.e. Mutta jo esitetytkin seikat vahvistavat erittäin selvästi, että nykyinen depressio on erikoislaatuista depressiota.

Tavallisen depression, jos sillä ymmärretään pulaa seurannutta ajanjakson käännekohtaa, Marx kuvaa hiljaisuuden tilaksi. «...katsokaamme, — kirjoittaa Marx, — niitä tavaravaihtojen kausia, joissa nykyajan teollisuus liikkuu, — hiljaisuuden tila, kasvava vilkastuminen, kukoistus, ylituotanto, vararikko, pysähdys, hiljaisuuden tila j.n.e.»[1]) Tämä ei ainoastaan merkitse sitä, että tällä kaudella vallitsee tuotannon ja kaupan pysähdystila. «Pulat aina esiintyvät vain väliaikaisena väkivaltaisena olemassaolevain ristiriitain ratkaisuna, väkivaltaisina purkauksina, jotka hetkiseksi palauttavat rikotun tasapainon»[2]).

Tavallinen depressio on kapitalistisen aikajakson se ainoa käännekohta, jolloin on olemassa erittäin suhteellinen, erittäin lyhytaikainen («hetkiseksi») tasapaino uudistumisen prosessissa. Vilkastumisen ja kukoistuksen käännekohdissa tapahtuu laajennetulla pohjalla epäsuhteiden ja ristiriitojen uusi kasvu, joka johtaa uuteen pulaan.

Mutta kuka rohkenee väittää, että nyt on saavutettu jollainenkin, vaikkapa vain kaikkein suhteellisinkin, tasapainotila, «hiljaisuuden tila»? Tilanne eri aloilla ja eri maissa ei tietenkään ole samanlainen. Kapitalismin taloudellisen kehityksen epätasaisuus ei ole koskaan ollut niin jyrkkä kuin tällä hetkellä. Mutta jos otetaan yhdessä kaikki maailman kapitalismin tilaa kokonaisuudessaan kuvaavat faktat, niin ei ole mitään epäilystä siitä, etteikö kapitalistisen talouden laskun ja epäkunnon aste vuonna 1935 yhä vielä ole terävämpi ja suurempi kuin minkä hyvänsä ennen sotaa vallineen pulan kaikkein alimmassa vaiheessa.

[1]) "Pääoma", III osa, sivu 253.
[2]) Sama, sivu 171.

II.

Tämän päivän konkreettinen todellisuus ei siis anna mitään merkkejä kapitalistisen teollisuuden siirtymisestä uuteen nousuun. Tällainen on nykyisyys. Mutta se ei vielä ratkaise kysymystä tulevaisuudesta, kysymystä perspektiiveistä. Näiden perspektiivien määrittelemiseksi on tarkastettava niitä syviä muutoksia sodanjälkeisessä kapitalistisessa taloudessa, jotka viime kädessä määräävät nykyisen depression erikoisen luonteen.

Eritellessään sitä kapitalistimaiden teollisuustuotannon kasvua, mikä oli havaittavissa vuonna 1933, toveri Stalin osoitti:

«Eräät ovat taipuvaisia selittämään tämän ilmiön syyksi yksinomaan keinotekoisten, sota-inflatiokonjunktuurin tapaisten tekijäin vaikutuksen. Ei voi olla epäilystä, että sota-inflatiokonjunktuuri esittää tässä huomattavaa osaa... Mutta olisi karkea virhe selittää kaikki sota-inflatiokonjunktuurilla... On ilmeistä, että sota-inflatiokonjunktuurin ohella on tässä vaikutuksensa myöskin kapitalismin sisäisillä taloudellisilla voimilla[1]).

[1]) Stalin. Selostus XVII puoluekokouksessa

ryhmittymän voitto olisi johtanut työväenluokan jo valtaaman vallan tuhoon.

Neuvostokauden aikana on puolueen linjaa vastaan esiintynyt leninismille vihamielisiä puoluevastaisia ryhmittymiä suurempi määrä kuin neuvostokauden edellisenä aikana.

Niiden luetteleminen riittää antamaan tästä varmuuden. Aivan neuvostokauden alussa, Lokakuun vallankumouksen jälkeisenä päivänä, Zinovjev ja Kamenev, jatkaen rikkuri- ja petturilinjaansa, esiintyivät yhdessä Ryikovin, Feodorovitshin y.m. kanssa proletariaatin diktatuurin pystyttämistä vastaan. Sitten kehittivät kiivaan taistelun "vasemmistokommunistit", trotskismi, joka monta kertaa esiintyi leniniläistä politiikkaa vastaan neuvostokaudellakin ja luisui kansainvälisen vastavallankumouksen etujoukon asemiin; "demokraattisen sentralismin" ryhmä, "työläisoppositio" ja sen kuopus — "työläisryhmä", vuoden 1923 trotskilainen oppositio, trotskilais-zinovjevilainen puoluevastainen ja vastavallankumouksellinen ryhmittymä, "vasemmistolaisten" oikeisto-opportunistinen oppositio ja oikeistolais-vasemmistolainen blokki, Rjutinin — Kajurovin ryhmä, Eismondin—Tolmatshevin ryhmä ja, lopuksi, katalin kaikista — provokatoorinen, valkokaartilainen ja kaksinaamainen zinovjevilaisten ryhmittymä. Kaikki nämä ovat eri puolilta ja eri asemista, eriasteisella kärkevyydellä esiintyneet puolueen leniniläistä linjaa vastaan.

Kaikki nämä puoluevastaiset ja neuvostovastaiset ryhmittymät ovat heijastaneet kapitalististen ainesten vastarintaa, ne ovat edustaneet ja puolustaneet proletariaatille vihamielisten luokkien etuja. Mitä suuremmat, mitä valtavammat ovat meidän voittomme, mitä nopeammin me kuljemme eteenpäin, sosialismiin, sitä kiihkeämmäksi käy taistelu luokkavihollisen jätteiden taholta, joita kannustaa ja tukee kapitalistinen ympäröinti.

Tämän unohtaminen merkitsee suhteiden katkaisemista marxismiin, bolshevismiin.

Puolue on lyönyt hajalle ja hävittänyt kaikki leninismille vihamieliset virtaukset ja ryhmittymät, turvatakseen proletariaatin diktatuurin maan oikean kehittymisen ja sen lujittumisen, organisoidakseen sosialismin valtavan suuret voitot Neuvostoliitossa. Samalla taistelu opportunisteja vastaan, tämän taistelun muodot ja metoodit ovat erilaisia siihen taisteluun verraten, jota puolue kävi sinä aikana, jolloin se ei ollut vallassa, vaan toimi maanalaisena. Sinä aikana bolshevikit järjestivät taistelua voimassaolevan järjestelmän kukistamiseksi, mutta neuvostokaudella puolue suuntaa kaikki voimansa voimassa olevan proletariaatin diktatuurin järjestelmän lujittamiseen ja sosialistisen rakennustyön kehittämiseen. Tätä vastaavasti on erittäin terävänä tullut eteen puolueen sisäisen rautaisen kurin lujittamistehtävä, erittäin teränä on asettunut kysymys ryhmittymien ja fraktioyhtymäin sietämättömyydestä, uudella tavalla on asettunut kysymys puolueen jäsenten etujoukko-roolista neuvostokaudella.

Tällä tavoin puolueen historia neuvostokaudella asettaa uusia kysymyksiä, joita ei ollut eikä voinut olla puolueen työssä ja historiassa ennen Lokakuun vallankumousta.

Sentähden on sitä varten, että voitaisiin oikein suorittaa puolueen jäsenten poliittista kasvattamista ja bolshevistista karkaisua, välttämätöntä tutkia NKP(b):n historian läpikäynnin avulla kaikki puolueen taistelun peruskysymykset neuvostokaudella. Puolueen historian opiskelun perustaksi on asetettava vuoden 1917 jälkeinen kausi. On tehtävä loppu sellaisesta tilanteesta, että nuoret puolueen jäsenet ja nuorisoliittolaiset, käytyään läpi puoluehistoria-kerhon kurssin, tuntevat perinpohjaisesti narodnikit, vuoden 1905 vallankumouksen, taantumuskauden j.n.e., mutta eivät tunne vuoden 1917 Lokakuun vallankumousta, tuota suurinta vallankumousta, joka on avannut uuden aikakauden ihmisyhteiskunnan kehityksessä — siirtymisen sosialismiin, — eivät tunne puolueen taistelua kansalaissodan kaudella. Aivan liian vähän tutkitaan jälleenrakennuskautta ja varsinkin rekonstruointikautta.

Ei ole epäilystä, etteikö olisi tunnettava bolshevikkien sankarillisten taisteluiden historia vuonna 1905, taantumuskaudella, imperialistisen sodan aikana j.n.e.; mutta tähän pysähtyminen merkitsee tutustua vain osaan puolueen historiasta. Mutta luokattoman sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentamisen puolesta käytävän taistelun johtajain valmentamiseksi ja takomiseksi, toisen viisivuotisen voiton turvaamiseksi on tunnettava NKP(b):n koko historia. On tiedettävä, mitä vihamielisiä virtauksia vastaan käymissään kiivaissa taisteluissa puolue on puolustanut leniniläisen opin puhtautta, mitä vihollisia vastaan käydyissä taisteluissa puolue ei ole ainoastaan puolustanut leniniläistä teoriaa sosialismin valmiiksi rakentamisen mahdollisuudesta yhdessä maassa, vaan myöskin toteuttanut tämän teorian käytännössä. Tämä huomion kiinnittäminen lokakuunjälkeiseen kauteen auttaa vielä paremmin yhdistämään bolshevismin historiallisen kokemuksen tutkimisen puolueen jokapäiväiseen poliittiseen taisteluun ja sen edessä oleviin tehtäviin. Tämä on sitäkin välttämättömämpää, kun kokemus osoittaa, että NKP(b):n historian kerhojen työ ei ole riittävästi sidottu poliittisen elämän ja puolueen taistelun tämän hetken kysymyksiin.

Puolueen historian on edelleen osoitet-

tava se valtava organisatiotyö, jonka puolue on tänä aikana suorittanut. Puolueen, joka on tehnyt nämä voitot taatuiksi, sen johdon ja sen luurangon, puoluekoneiston, koko jättiläismäinen merkitys on historiallisesti valaistava ja tehtävä proletariaatin miljoonaisten joukkojen omaisuudeksi.

Viimeisen kauden aikana on puolueen merkitys johtavana ja suuntaavana voimana proletariaatin diktatuurin järjestelmässä valtavasti kasvanut. Puoluejohdon osuus ja merkitys on keskeytymättä voimistunut rekonstruointikaudella, tunkeutuen yhä syvemmälle Neuvostoliiton yhteiskunnallisen elämän kaikille aloille. Tänä aikana on suoritettu puoluetyön uudestijärjestäminen, jotta paremmin taattaisiin puolueen linjan toteuttaminen rekonstruointikauden pulmallisissa oloissa. Tällä perustalla puolue voi saada liikkeelle ja mobilisoida valtavat, monimiljoonaiset työläisten ja työtätekevien talonpoikain joukot taisteluun sosialismin puolesta.

Eräs rekonstruointikauden kaikkein tärkeimpiä historiallisia piirteitä on se, että tällä kaudella maan sosialistisen uudistamisen puolesta käydyssä taistelussa ovat uudistuneet myöskin itse ihmiset. Eilinen yksityistalonpoika, joka oli tullut tehtaaseen, uutisrakennukselle tai liittynyt kollektiivitalouteen vuosisataisine pikkuomistajan tottumuksineen, pikkuomistajan, jonka peruskiihottimena oli ollut *oman taloutensa* laajentaminen, tuo eilinen yksityistalonpoika on tullut iskuriksi, joka rajattomalla antaumuksella työskentelee sosialistisen rakennustyön tehtävien toteuttamiseksi, ja huolehtii tästä niinkuin omasta asiastaan.

Sosialistinen kilpailu on kehittynyt laajalle työväenluokan keskuudessa. Näiden prosessien olemusta on tov. *Stalin* kuvannut mainiosti: sosialistinen kilpailu "muuttaa työn häpeällisestä ja raskaasta taakasta, millaisena sitä ennen pidettiin, *kunnian asiaksi, maineen asiaksi, uljuuden ja sankaruuden* asiaksi."

Tänä aikana on kehittynyt suuri historiallinen työ, joka takaa ratkaisevan käänteen Neuvostoliiton työtätekevien muuttamisessa tietoisiksi sosialistisen yhteiskunnan työntekijöiksi.

Neuvostoliiton valtavan laajalle alueelle levinneen sosialistisen rakennustyön voitoista, uuden aikakauden ihmisistä ja heidän muuttumisestaan takapajuisista ja unohdetuista kommunistisen työn innokkaiksi suorittajiksi, tullaan kirjoittamaan satoja tutkielmia, valtavia runoelmia j.n.e. Meidän tehtävänämme on antaa bolshevistiselle puolueelle historia — sen mahtavan voiman historia, joka on järjestänyt yhteiskunnallis-taloudellisten prosessiensa rohkeuteen, laajuuteen, tarkoituksellisuuteen ja syvyyteen nähden ennennäkemättömän suuren sosialistisen uudestirakennustyön. Bolshevikkien puolue laati tämän uudestirakennustyön suunnitelman, puolusti taistelussa opportunisteja vastaan leniniläistä linjaansa, kävi kiivasta taistelua luokkavihollisia vastaan. Se nosti elämään sosialismin rakentajat — valtavat ihmisjoukot, innosti heidät ja järjesti heidät työhön suuren rakennustyön jokaisella eri osalla.

Puolueen historioitsijan on osoitettava, *miten, millä tavalla ja millä keinoin* puolue on suorittanut työtään, miten se teki taatuksi opportunismin tuhoamisen ja saavutti voiton. Puolueen taistelussa trotskilaisuutta, zinovjevilaisuutta, oikeistosyrjäpyrkimystä ja muita puoluevastaisia ryhmittymiä vastaan ovat karaistuneet ja kasvaneet uudet puoluekaaderit, jotka ovat kiinteästi liittyneet yhteen sosialistisen rakennustyön nerokkaan johtajan, tov. *Stalinin*, ympärille.

Suuren uudestirakennustyön tuloksena itse puolue on kohonnut astetta korkeammalle, sisällyttäen tämän työn historialliseen kokemukseensa. Tämän työn kokemus on yleistettävä, tutkittava ja siirrettävä puolueen ja proletariaatin laajoille joukoille.

Puolueen voitot neuvostokaudella, ensimmäisen viisivuotisen saavutukset ovat tulleet maailman proletariaatin omaisuudeksi. Puolueen historioitsijain on osoitettava, *miten* bolshevismi on sitkeässä taistelussa vanhan maailman kaikkia voimia vastaan turvannut nämä voitot. Itse puolueen työ, sen taistelukokemus tältä ajalta on saatava työväenluokan historialliseksi perinnöksi.

Puolueen historian tätä kautta valaistaessa on samalla osoitettava bolshevismin johtajan — tov. *Stalinin* — jättiläismäisen henkilöllisyyden koko suuruus, hänen, jonka johdolla puolue on ennenkuulumattoman lyhyessä ajassa uudistanut valtavan laajan maan piirteet ja turvannut siinä sosialismin voiton. On välttämätöntä esittää tämä johtava työ, keskittäen erikoisen huomion sen historiallisesti ratkaiseviin, käänteentekeviin etappeihin.

Siirtyminen rekonstruointikauteen, puolueen tehtävien määritteleminen näissä uusissa oloissa, taistelu opportunismia vastaan ja pääiskun suuntaus tässä taistelussa, viisivuotissuunnitelman idea, jonka sieluna on tov. *Stalin*, taistelu viisivuotissuunnitelman toteuttamiseksi neljässä vuodessa, siirtyminen laajennettuun hyökkäykseen koko rintamalla ja bolshevistisen hyökkäyksen lakien määritteleminen, täyskollektivisoinnin perustalla tapahtuva kulakiston luokkana hävittämispolitiikan julistaminen ja toteuttaminen, taistelu vääristelyjä vastaan kollektivisoimisliikkeessä, kuusi historiallista sosialismin puolesta käytävän taistelun ehtoa, sosialismin kauden määrittely, historiallinen

rynnäkkö varakkaan ja kulttuurisen elämän puolesta ja kollektiivitalouksien muuttamiseksi bolshevistisiksi, proletariaatin diktatuurin tehtävien sekä luokkataistelun erikoisuuksien ja muotojen määrittely siirtymiskauden eri etapeilla — kaikki tämä ei muodosta läheskään tyhjentävää esimerkkien sarjaa tov. Stalinin johtavasta työstä. Samalla on osoitettava, miten tov. Stalin on edelleen muokannut ja kehittänyt marxismin-leninismin teoriaa.

Puolustaen leninismiä kaikkia mahdollisia opportunistisia vääristelyjä vastaan, sovelluttaen leniniläistä oppia käytäntöön, tov. Stalin on käsitellyt kaikkia tärkeimpiä leninismin kysymyksiä proletaarisen vallankumouksen teoriana ja taktiikkana yleensä, proletariaatin diktatuurin teoriana ja taktiikkana erikoisesti, hän on kohottanut ne uudelle, korkeammalle asteelle, proletariaatin taistelun uusiin ehtoihin sovellutettuna.

Näiden kaikkien kysymysten valaiseminen auttaa ymmärtämään ja tekemään itselleen selväksi kaikkein oleellisimman bolshevistisessa johdossa, joka on esittänyt ratkaisevaa osaa sosialismin voiton saavuttamisessa.

Sen sosialistisen rakennustyön, mitä ensimmäisen neuvostovaltion työväenluokka suorittaa, kokemuksen valtavan suuresta kansainvälisestä merkityksestä kirjoitti Lenin jo Neuvostomaan olemassaolon ensimmäisellä etapilla: "Kun maa astui mitä suurimman uudestijärjestämisen tielle, silloin tämän maan ja tässä maassa voittaneen työväenluokan puolueen ansiona on se, että niihin tehtäviin, jotka ennen oli asetettu abstraktisesti, teoreettisesti, me kävimme käsiksi täysin käytännöllisesti. Tämä kokemus ei unohdu. Tätä kokemusta... olipa miten tahansa, miten raskaita lienevätkin Venäjän vallankumouksen ja kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen käänteet, tätä kokemusta ei voida ottaa pois. Se on tullut historiaan sosialismin valloituksena ja tälle kokemukselle on tuleva kansainvälinen vallankumous rakentava sosialistisen rakennuksensa".[1])

[1]) Lenin. XXIII nide, sivu 42. — Harv. meidän. — Toim.

Näin kirjoitti Lenin vuonna 1918, jolloin puolue otti vasta ensimmäisiä askeleitaan sosialistisen järjestelmän luomiseksi. Siitä ajasta on puolueen kokemus mittaamattomasti kasvanut, siihen on liittynyt koko jälleenrakennuskauden työ, sosialistisen rakennustyön järjestäjäin valtava työ rekonstruointikaudella. Kaikki tämä kokemus on välttämättä koottava, summeerattava, analysoitava, selitettävä ja asetettava puolueen vastaisen taistelun palvelukseen, sitä on käytettävä hyväksi tämän päivän työssä.

Asetettaessa tehtäväksi puolueen neuvostokauden historian tutkimisen, on vielä kerran korostettava, miten tärkeätä on käsitellä kansallisten kommunististen puolueiden historiaa. Monien kansallisten puoluejärjestöjen historia (esim. Uzbekistanin, Turkmenistanin, Tadzhikistanin y.m.) alkaa Lokakuusta. Ne ovat syntyneet ja lujittuneet kansalaissodan tulessa ja sosialistisessa rakennustyössä. Niiden kasvu, puoluekaadereiden muodostuminen ja bolshevistinen karkaisu on tapahtunut jo neuvostokaudella. Yleensä NKP(b):n kansallisten järjestöjen enemmistön historia alkaa neuvostokaudella. Siitä huolimatta ei niiden historian muodostamista ole monilla paikkakunnilla juuri lainkaan alettu, ja suurimmaksi osaksi on otettu vasta aivan ensiaskeleita tähän suuntaan.

Sentähden tässä on erikoisen voimakkaasti asetettava tehtävä NKP(b):n lokakuun jälkeisen kauden historian tutkimisesta.

Siitä, miten on kirjoitettava historiaa, puhui Lenin jo Venäjän vallankumouksen ensimmäisellä kaudella: "Meidän on... kirjoitettava nykyajan historia ja pyrittävä kirjoittamaan se niin, että meidän historiamme toisi voimienmukaista apua liikkeen välittömille osanottajille ja proletaarisankareille siellä, toimintapaikalla, — kirjoittamaan niin, että autettaisiin liikkeen laajentumista, tietoista sellaisten taistelukeinojen, otteiden ja metoodien valitsemista, jotka mahdollisimman vähäisellä voimien kulutuksella kykenevät antamaan mahdollisimman suuria ja varmoja tuloksia".[1])

(Bolshevik)

[1]) Lenin. VII nide, sivu 83.

KATSAUKSIA KANSAINVÄLISIIN TAPAHTUMIIN

TOUKOK. 1 PÄIVÄ. Saapuneet tiedot kertovat huomattavista työtätekevien joukkojen vallankumouksellisista mielenilmaisuista toukok. 1 p:nä kapitalistisissa maissa, siitä huolimatta, vaikka kapitalistit ja hallitukset ovat kaikin keinoin ja kaikkine apureineen — sosdem peturijohtajain avulla — koettaneet estää tämän päivän vallankumouksellisen viettämisen.

Huomattavan laajuuden saivat toukok. 1 p:n mielenosoitukset Yhdysvalloissa. New-Yorkissa osallistui kommunistien järjestämään mielenosoitukseen yli 200000 henkeä. Porvarillinen lehdistö mainitsee mielenosoituksen olleen "suurimman New-Yorkin historiassa". Sosialistinen puolue ja sen vaikutuksen alaisena olevat ammattiliitot järjestivät, suostumatta kommunistien yhteisrintamakehoitukseen, oman kulkueensa, mutta kommunistien mielenosoitukseen osallistui kuitenkin myös paljon reformistisiin järjestöihin kuuluvia työläisiä. Monissa muissa Yhdysvaltain suurissa kaupungeissa sosialistiset ja reformistiset järjestöt osallistuivat yhdessä kommunistien kanssa yhteisrintamamielenosoituksiin.

Ranskassa osallistuivat reformistiset ammattiliitot 100 kaupungissa yhteisiin mielenosoituksiin ja kokouksiin vallankumouksellisten järjestöjen kanssa, vaikkakin reformistisen ammattiliittoyhtymän johto oli yhteisrintaman järjestämistä vastaan. Monissa kaupungeissa olivat työläiset lakossa kaikissa tai melkein kaikissa tuotantolaitoksissa ja useissa kaupungeissa oli myös raitiotie- ja autobus-liikenne keskeytyksissä. Yleensä toukok. 1 p:n vietto Ranskassa merkitsi vallankumouksellisen yhteisrintaman huomattavaa kasvua.

Tshekko-Slovakiassa saivat kommunistien johtamat mielenosoitukset huomattavasti suuremman laajuuden kuin edellisenä vuonna. Kommunistien järjestämiä mielenosoituksia oli miltei kaikissa kaupungeissa ja monilla maaseutupaikkakunnilla. Pragissa osallistui mielenosoitukseen 20000 työläistä. Useilla seuduilla ja varsinkin pienissä teollisuuskaupungeissa kommunistien onnistui järjestää mielenosoitukset yhteisrintamassa sosialidemokraattisten ja tshekkiläisten sosialistien järjestöjen kanssa.

Lontoossa oli tuhatlukuinen kommunistisen puolueen yhteisrintamatunnuksen pohjalla järjestämä mielenosoitus, johon osallistuivat kommunistien ohella riippumattoman työväenpuolueen järjestöt, työttömäin järjestö, joukko ammattiliitto- ja osuustoimintajärjestöjä y.m. Tapahtui useita yhteentörmäyksiä poliisin kanssa, joka yritti repiä mielenosoittajain käsistä lehtisiä ja julisteita. Työväenpuolue ja reformistiset ammattiliitot kieltäytyivät mielenosoitusten järjestämisestä toukokuun 1 p:nä. Kommunistien järjestämiä mielenosoituksia oli Englannin kaikissa suurissa kaupungeissa. Suurin mielenosoitus oli Glasgowissa, missä siihen osallistui 10000 työläistä.

Puolassa olivat työt Varsovan ja monien muiden kaupunkien ja teollisuusalueiden suurissa tehtaissa ja tuotantolaitoksissa seisauksissa. Varsovassa, Vilnassa, Lodzissa y.m. oli kommunistisia mielenosoituksia ja yhteenottoja poliisien kanssa. Varsovassa ja eräissä muissa kaupungeissa pidettiin mielenosoituksia ja kokouksia, reformististen johtajain jarrutuksesta huolimatta, kommunististen ja sosialististen työläisten yhteisrintaman pohjalla. Poliisin "ehkäisytoimenpiteistä" mainittakoon, että yksistään Varsovassa vangittiin huhtik. 30 p:n iltana 70 henkilöä epäiltynä siitä, että he ovat mukana mielenosoitusten järjestämisessä.

Saksassa järjestivät työläiset lukuisia suuria salaisia kokouksia metsiin y.m. kaupunkien lähistöille. Berlinin ympäristössä oli tällaisissa kokouksissa jopa aina 1200—2000 työläistä. Järjestettiin myös n.s. "lentäviä" s.o. lyhytaikaisia mielenosoituksia kaduilla. Fasistien viralliset "toukok. 1 p:n juhlallisuudet" eivät herättäneet, niinkuin ulkomaalaisten lehtien kirjeenvaihtajat ovat todenneet, työläisjoukoissa minkäänlaista innostusta. Tapahtuipa näissä juhlallisuuksissa m.m. Berlinissä niihin kutsuttujen työttömäin taholta mielenosoituksiakin fasistista komentoa vastaan. Münchenissä oli fasistien kokonaan peruutettava juhlakulkueen järjestäminen senvuoksi, että pelkäsivät työläisten täydellisesti kieltäytyvän siihen osallistumasta.

Espanjassa oli hallitus keskittänyt Madridiin ja muihin tärkeisiin kaupunkeihin sotajoukkoja, lisännyt poliisivoimia ja miehittänyt kaikki strategisesti tärkeät paikat. Kuitenkin olivat Madridissa työt tehtaissa ja myös katuliikenne seisauksissa. Kaupungin eri osissa oli mielenosoituksia kommunistien johdolla. Lakkoja ja mielenosoituksia oli myös monissa muissa kaupungeissa.

Japanissa oli useita vallankumouksellisia mielenosoituksia. Osakassa osallistui mielenosoitukseen 15000 työläistä, Tokiossa oli vasemmistolaisten ammattiliittojen järjestämässä mielenosoituksessa 2500 työläistä, Kobassa 1600, Kietossa 300, Jokohamassa 420. Poliisin tietojen mukaan vangittiin Tokiossa mielenosoituksen aikana 44 henkilöä.

Bulgariassa oli monilukuisia kommunistisia mielenosoituksia ja aseellisia yhteenottoja mielenosoittajain ja santarmien välillä.

Shanghaissa oli, vahvistetuista poliisivoimista huolimatta, useita lyhyitä kokouksia

kaduilla. Wienissä järjestettiin "lentäviä" mielenosoituksia ja levitettiin suuret määrät vallankumouksellisia lehtisiä.

Nämä ja muut saapuneet tiedot toukok. 1 p:n vietosta kapitalistisissa maissa ovat todisteena vallankumouksellisen taisteluhengen valtavasta elinvoimaisuudesta työtätekevien joukkojen keskuudessa ja erikoisesti siitä, että vallankumouksellisen taisteluyhteyden aatos saa yhä enemmän kannatusta myös sosialidemokraattisten työläisten joukoissa.

*

NEUVOSTOLIITON-RANSKAN SOPIMUS. Toukok. 2 p:nä allekirjoitettiin Parisissa Neuvostoliiton ja Ranskan välinen sopimus keskinäisestä avusta. Se on sopimus, jota on tervehditty ilolla ei vain Neuvostoliiton ja Ranskan työtätekevien, vaan koko maailman rauhan kannattajien keskuudessa.

Syksyllä v. 1933 Ranskan silloinen ulkoasiain ministeri Paul Boncoure ensi kerran esitti ajatuksen Neuvostoliiton ja Ranskan välisestä keskinäisavun sopimuksesta. Neuvostoliitto, suhtautuen myötätuntoisesti tuohon ajatukseen, esiintyi tällaisen sopimuksen solmiamisen puolesta laajemmassa mitassa. Tätä ajatusta kannatti lämpimästi viime kesänä murhattu ranskalainen valtiomies, ministeri Barthou.

Neuvostohallitus lähti siitä, että kiihtyvä sodanvaara vaatii entistä tehokkaampia rauhan takeita ja että olevissa oloissa on parhaana takeena sellaisten sopimusten solmiaminen, jotka avoimesti antavat hyökkäyssuunnitelmien valmistelijain tietää, että siinä tapauksessa, jos nämä tahtovat panna sotaiset aikeensa täytäntöön, he joutuvat tekemisiin kokonaisen valtioryhmän yhdistyneiden voimain kanssa.

Neuvostoliitto ja Ranska tekivät kaiken mahdollisen saadakseen Saksan ja Puolan osallistumaan sopimukseen. Neuvostohallituksen pyrkimys tuli selvästi ilmaistuksi ministeri Edenin tt. Stalinin, Molotovin ja Litvinovin kanssa käymiä keskusteluja koskevassa virallisessa tiedonannossa huhtikuun 1 p:ltä. Näissä keskusteluissa "tt. Stalin, Molotov ja Litvinov korostivat, että turvallisuuden järjestämisellä Itä-Euroopassa ja suunnitellulla keskinäisavun sopimuksella ei ole tarkoituksena minkään valtion eristäminen tai saartaminen, vaan takeiden luominen kaikkien sopimukseen osallistuvain samanlaiselle turvallisuudelle, ja että Saksan ja Puolan osallistumista sopimukseen tervehdittäisiin kysymyksen parhaana ratkaisuna."

Parisissa toukok. 2 p:nä solmitun sopimuksen välittömänä tehtävänä on niiden kollektiivisen turvallisuuden takeiden lujittaminen, joita Kansainliiton säännöt edellyttävät. Kansainliiton sääntöjen 10. pykälässä puhutaan kaikkien liiton jäsenten velvollisuudesta "kunnioittaa kaikkien liiton jäsenten alueellista koskemattomuutta ja voimassaolevaa poliittista riippumattomuutta ja suojella sitä kaikkia ulkonaisia hyökkäyksiä vastaan". Tätä vastaavasti Neuvostoliiton ja Ranskan välisen sopimuksen 1. pykälässä määrätään, että siinä tapauksessa, jos jompikumpi sopimusvaltioista joutuu hyökkäysuhan alaiseksi jonkun eurooppalaisen valtion taholta, Ranska ja Neuvostoliitto viipymättä käyvät neuvotteluihin siinä tarkoituksessa, että Kansainliiton sääntöjen 10. pykälää todella noudatettaisiin.

Kansainliiton sääntöjen 15. pykälässä puhutaan tapauksista, jolloin kahden tai useampain valtioiden välillä syntyy riita, mikä voi johtaa selkkaukseen. Tässä tapauksessa on riita annettava Kansainliiton neuvoston ratkaistavaksi. Jos neuvosto ei kuitenkaan voi tulla tämän riidan johdosta yksimieliseen päätökseen, niin jokainen valtio on, tämän pykälän 7. kohdan mukaan, vapaa toimimaan parhaaksi katsomallaan tavalla, s.o. voi "laillisesti" käydä sotaan. Tämä on eräs niistä puutteista turvallisuuden takaamisessa, joihin tov. Litvinov viittasi Neuvostoliiton liittyessä Kansainliittoon. Neuvostoliiton ja Ranskan välinen sopimus asettaakin tämän vuoksi keskinäiseksi velvollisuudeksi viipymättä antaa apua sille sopimusvallalle, joka edellämainituissa oloissa joutuu hyökkäyksen alaiseksi.

Ranskan ja Neuvostoliiton välisen sopimuksen 3. pykälässä huomioidaan tapaukset, jolloin jompikumpi sopimuspuolista joutuu äkillisen hyökkäyksen alaiseksi jonkun kolmannen valtion taholta. Kansainliiton sääntöjen 16. pykälässä sanotaan, että tällaisessa tapauksessa on katsottava, että hyökkäykseen käynyt valtio on aloittanut sodan kaikkia muita liiton jäseniä vastaan ja on niiden velvollisuus osallistua toiminnoihin rauhan rikkojaa vastaan. Kun Kansainliiton neuvoston esityksellä ei kuitenkaan ole velvottavaa luonnetta Kansainliiton jäseniin nähden, määrätään toukok. 2 p:n sopimuksessa Neuvostoliitolle ja Ranskalle suoranainen velvollisuus osoittaa toinen toiselleen viipymätöntä apua ja tukea Kansainliiton sääntöjen 16. pykälää vastaavasti. Tämä velvoitus jää voimaan siinäkin tapauksessa, jos Kansainliiton neuvosto ei syystä tai toisesta tee mitään päätöstä.

Toukok. 2 p:n sopimuksella on epäilemättä suuri merkitys rauhan lujittamisessa. Sopimuksen solmiaminen tulee edistämään vielä voimakkaampaa ystävällisten suhteiden lujittumista Neuvostoliiton ja Ranskan välillä.

TOUKOK. 1 PÄIVÄ. Toukok. 1 p:ää vietettiin kaikkialla Neuvostoliitossa valtavan innostuksen merkeissä. Työtätekevien joukkojen suuri rakkaus sosialistista synnyinmaatamme kohtaan, niiden antautuneisuus sosialismin ja proletariaatin kansainvälisen vallankumouksen asialle, niiden ilo ja ylpeys sosialistisen rakennustyömme valtavien saavutusten johdosta, niiden syvä luottamus puolueeseemme ja hallitukseemme tuli näkyville niissä suurenmoisissa mielenosoituksissa, mitä toukok. 1 p:nä oli kaikissa Neuvostoliiton kaupungeissa ja asutuskeskuksissa. Moskovassa osallistui mielenosoitukseen 1800000 työtätekevää, Leningradissa 1500000, Kievissä 300000, Rostovissa 250000, Bakussa 200000, Sverdlovskissa 200000, Voronezhissa 200000 j.n.e. Sadoin tuhansin olivat työtätekevät kaduilla muissakin maan suurissa kaupungeissa.

Valtavana ilmeni maan puolustusmahdin kasvu. Moskovassa osallistui toukok. 1 p:n paraadiin n. 800 lentokonetta, Leningradissa n. 350, Kievissä 300, Minskissä 350, Kaukaisen Idän eri seuduilla 800 j.n.e. Tankkeja oli Moskovassa liikkeellä n. 500, Leningradissa n. 400, Kievissä 600, Slutskissa Valko-Venäjällä 300, Harkovissa 200, Odessassa 100, Vinnitsassa 110 j.n.e. Tämän ohella oli puna-armeijalaisparaadeja lentokoneineen, tankkeineen ja muine aselajeineen Saratovissa, Ufassa, Habarovskissa, Tashkentissa, Stalingradissa ja monen monissa muissa suurissa ja pienissä kaupungeissa. Maaseudulla oli lukemattomia osoaviahimiläisten, urheilijoiden, TPV-merkin omistajien ja voroshilovilaisten tarkka-ampujain paraadeja.

Sekä mielenosoitusten että paraadien tekemästä valtavasta vaikutuksesta kertovat monilukuiset ulkolaisten työläislähetystöjen jäsenten ja ulkomaalaisten sanomalehtien edustajain lausunnot.

"Englannissa" lausui muudan englantilaiseen työläislähetystöön kuuluva Englannin työväenpuolueen jäsen, "työväenluokan viholliset levittävät huhuja, että Neuvostoliitossa pakotetaan työläiset milteipä väkivallalla lähtemään mielenosoituksiin. Senjälkeen, mitä minä näin toukok. 1 p:nä Punaisella torilla, minä, kotiin palattuani, sanon: en tiedä, löytyisikö sellaista voimaa, joka voisi tänä päivänä pidättää kotona Neuvostoliiton työtätekevien riemuitsevat joukot."

Havasin tietotoimiston edustaja kirjoitti vaikutelmistaan paraadista ja mielenosoituksesta Moskovassa seuraavaa:

"Sotilasosastojen ryhti on mainio, niiden aseistus erinomainen. Komennon täyttäminen ei jätä toivomisen varaa. Nämä sotilasjoukot ovat joustavia ja samalla lujia. Tästä erinomaisesta paraadista jää voiman, järjestyksen ja erikoisesti rauhallisuuden vaikutus. Sotilasosastojen jälkeen marssii ohi aseistettu proletariaatti, sitten nuorisoliiton pataljoonat... Sitten alkaa siviiliväestön kulkue... Se vaikuttaa lumivyöryltä."

*

UUSI VALTIOLAINA. Toukok. 5 p:nä julaistiin SNTL:n KTpK:n ja KKN:n päätös "Toisen viisivuotissuunnitelman kolmannen vuoden" valtion sisäisen lainan liikkeelle laskemisesta. Päätös otettiin maamme työtätekevien joukkojen keskuudessa vastaan tyydytyksellä ja innostuksella. Siitä on parhaana todisteena se nopeus, jolla lainan merkitseminen on suoritettu.

Toukok. 8 p:nä oli Moskovassa merkitty lainaa 326,5 milj. ruplaa eli 111,2 prosenttia kaupungin työssäolevan väestön 3 viikon palkasta. Lainan merkintään oli mainittuun päivään mennessä osallistunut 96 % kaupungin työläisistä ja toimitsijoita. Samana päivänä oli suunnitelma lainan merkitsemiseen nähden täytetty Tulassa, Kalugassa, Orehovo-Zujevissa, Stalinogorskissa ja monissa muissa Moskovan alueen kaupungeissa.

Leningradissa oli toukok. 8 p:nä merkitty lainaa 234 milj. ruplaa eli 109,2 % kaupungin työssäolevien yhteisestä 3 viikon työpalkasta. Lainan merkintään oli tähän mennessä osallistunut 97,5 % kaupungin työläisistä ja toimitsijoista. Ja jo toukok. 9 p:nä saattoi alueen finanssiosasto ilmoittaa, että lainan merkintä työläisten ja toimitsijain keskuudessa Leningradin alueen kaikissa piireissä oli suoritettu loppuun.

Samoina päivinä saapui monilta muilta alueilta ja kaupungeista tietoja lainan merkinnän loppuun suorittamisesta työläisten ja toimitsijain keskuudessa. Suurella menestyksellä on lainan merkintää suoritettu myös kollektivistien ja yksityistalonpoikain keskuudessa. Toukok. 14 p:nä oli lainaa koko Neuvostoliitossa merkitty 3,6 miljardia ruplaa, suunnitelman ollessa 3,5 miljaardia ruplaa.

Lainan nopea merkintä on todisteena työtätekevän väestömme järjestyneisyydestä ja varallisuuden kasvusta sekä sen lujasta tiivistyneisyydestä puolueemme ja hallituksemme politiikan ympärille.

*

MOSKOVAN METRO. Huhtik. 26 p:nä kuultiin SNTL:n KKN:ssa ja NKP (b):n KK:ssa Moskovan metron (maanalaisen rautatien) vastaanottokomissian selostus.

Komissia oli yksimielisesti tullut johtopäätökseen, että metron ensi osan rakentaminen, mikä suoritettiin varsin lyhyessä ajassa ja vaikeissa hydrologisissa oloissa sekä yksinomaan neuvostorakennusaineita käyttäen ja neuvostospesialistien voimilla, on suuri voitto sosialistiselle rakennustyölle, todistus Neuvostoliiton valtavista saavutuksista teollisuuden alalla. Tuo voitto kävi mahdolliseksi metron rakentajain suurenmoisen innostuksen ja työlleen antautumisen, Moskovan puolue- ja neuvostojärjestöjen jokapäiväisen valvonnan ja ohjauksen sekä koko puolueen, sen KK:n ja neuvostohallituksen väsymättömän ohjauksen ja tuen avulla.

Tarkan, täsmällisen ja kaikinpuolisen tarkastuksen ja kokeilun perusteella komissia totesi, että kaikki työt on suoritettu tyydyttävästi ja täydellisesti loppuun. Tunnelin, radan, liikkuvan kaluston, liikkuvien portaiden, ilmanvaihtajien ja muiden laitteiden lujuus ja pätevyys vastaa täydellisesti asetettavia uusimpia teknillisiä vaatimuksia kaupunkien maanalaisten rautateiden rakentamisessa. Arkkitehtuurinen muovailu on huomattavasti parempi kuin ulkomailla toimivilla samanlaisilla maanalaisilla rautateillä. Tämän johdosta komissia ilmoitti hyväksyvänsä Moskovan metron täysin valmiina käytäntöönotettavaksi.

SNTL:n KKN ja NKP(b):n KK hyväksyivät vastaanottokomissian selostuksen ja päättivät määrätä säännöllisen liikenteen metrolla alettavaksi toukok. 15 pstä v. 1935. Metron avaus suoritettiin suurilla juhlallisuuksilla. Ulkomaalaiset asiantuntijat ovat yksimielisesti todenneet Moskovan metron parhaaksi maailmassa.

*

NIMITYKSIÄ. Huhtik. 28 p:nä julkaistulla päätöksellä SNTL:n KTpK nimitti tov. Nikolai Kirillovitsh Antipovin SNTL:n KKN:n ja Työ- ja puolustusneuvoston puheenjohtajan sijaiseksi.

Samana päivänä julkaistulla päätöksellä SNTL:n KTpK ja KKN vahvistivat SNTL:n KKN:n puheenjohtajan sijaisen tov. N. K. Antipovin, SNTL:n KKN:n yhteydessä toimivan neuvostokontrollikomissian puheenjohtajaksi.

*

KARJANHOIDON KEHITTÄMINEN. Huhtik. 28 p:nä julkaistiin SNTL:n KKN:n ja NKP(b):n KK:n päätös karjanhoidon kehittämisen valtionsuunnitelmasta Neuvostoliitossa v. 1935.

Vahvistettu suunnitelma edellyttää koko Neuvostoliitossa v. 1935 syntyvistä vasikoista tammik. 1 p:ään v. 1936 mennessä kasvatettavaksi 11288000. Leningradin alueella on kasvatettava 335700 ja Karjalassa 33300 vasikkaa.

V. 1935 syntyvistä porsaista on tammik. 1 p:ään v. 1936 kasvatettava koko Neuvostoliitossa 16965000, Leningradin alueella 387200 ja Karjalassa 22900

Lampaita ja vuohia on v. 1935 syntyvistä tammik. 1 p:ään v. 1936 koko Neuvostoliitossa kasvatettava 16212200, Leningradin alueella 492700 ja Karjalassa 29000.

Varsoja on v. 1935 syntyvistä tammik. 1 p:ään v. 1936 mennessä kasvatettava koko Neuvostoliitossa 2055000, Leningradin alueella 45900 ja Karjalassa 3600.

Päätöksessä määritellään erikseen, kuinka paljon kutakin karjalajia kullakin alueella tai tasavallassa on kasvatettava eri systeemien neuvostotiloilla ja kuinka paljon kollektiivitalouksien tavarafarmeilla sekä kollektivistien ja yksityistalonpoikain talouksissa.

Erikseen määrätään, kuinka suureksi on saatava eri systeemien neuvostotiloilla suuren sarvikarjan, sikojen, lampaiden, vuohien ja hevosten määrä tammik. 1 p:ään v. 1936 mennessä. Kaikilla neuvostotiloilla yhteensä tulee tällöin olla suurta sarvikarjaa kaikkiaan 3784900 ja lehmiä 1688300, sikoja 2974700, lampaita ja vuohia 7188800 sekä hevosia 1019600.

Kollektiivitalouksien tavarafarmeilla tulee tammik. 1 p:ään v. 1936 mennessä olla:

a) suurta sarvikarjaa koko Neuvostoliitossa 11100000, siitä lehmiä 3658000, (näihin lukuihin sisältyvät neuvostotiloilta v. 1935 ostettavat 280000 ja kollektivisteilta hankintasopimusten kautta v. 1935 saatavat 1000000 vasikkaa), Leningradin alueella 481000 (siitä lehmiä 180000) ja Karjalassa 40000 (siitä lehmiä 16500);

b) sikoja koko Neuvostoliitossa 5150000, siitä emakoita 1260000, (tähän laskettuna neuvostotiloilta v. 1935 ostettavat 250 tuh. porsasta), Leningradin alueella 99300 (emakoita 28500) ja Karjalassa 6500 (emakoita 1600);

c) lampaita ja vuohia koko Neuvostoliitossa 14000000, siitä 8200000 (tähän luettuna neuvostotiloilta v. 1935 ostettavat 250000), Leningradin alueella 66000 (emakoita 38700 ja Karjalassa 1500 (emakoita 1000);

d) hevosia koko Neuvostoliitossa 478000, Leningradin alueella 4300 ja Karjalassa 600.

Kollektivisteille ja yksityistalonpojille jotka hankintasopimuksen perusteella myövät vasikkansa kollektiivitalouksien tavarafarmeille, myönnetään lihan luovutuksessa

valtiolle 20 ja maidon luovutuksessa 25 %:n alennus. Sitäpaitsi kollektiivitalouksien hallinnot voivat laskea kollektivisteille, joilta hankintasopimuksen perustalla saavat vasikoita tavarafarmille, 10—15 työpäivää kutakin kasvatettua ja luovutettua vasikkaa kohden.

Kollektiivitalouksien tavarafarmeilta edellytetään myötäväksi lehmättömille kollektivisteille v. 1935 300000 vasikkaa ja neuvostotiloilta 170000 vasikkaa. Kollektivistien yksityiskäyttöön on kollektiivitalouksien tavarafarmeilta v. 1935 myytävä 2000000 ja neuvostotiloilta 700000 porsasta sekä 500000 ja 200000 vuonaa.

Rehujen tuotantosuunnitelma vahvistetaan kuhunkin rehulajiin nähden erikseen tasavalloittain ja alueittain.

Rotukarjan kehittämiseksi ja karjanhoitotekniikan edistämiseksi määritellään erilaisia toimenpiteitä.

RAUTATIELIIKENNE. Huhtikuussa rautatielaitos ensi kerran moniin vuosiin ylitti kuukautisen kuljetussuunnitelmansa. Keskimäärin lastattiin vuorokaudessa 61990 vaunua eli 100,8 % suunnitelmasta; viime vuoden huhtikuussa oli keskimääräinen vuorokautinen lastaus 55350 vaunua. Neuvostoliiton 28 rautatiestä täytti suunnitelmansa ylittäen 20. Lokakuun rata täytti suunnitelmansa 104,3 ja Kirovin rata 102,8 %:lla.

Toukokuu alkoi uusilla huomattavilla saavutuksilla. Toukok. 1 p:nä lastattiin rautateillämme kaikkiaan 75934 vaunua eli 121,5 % tehtävästä ja 2 p:nä 67500 vaunua eli 108 % tehtävästä. Myöhemmät tiedot myös kertovat lastaussuunnitelmien jatkuvasta ylittäen täyttämisestä.

Hallitus on vahvistanut lastaussuunnitelman toukokuulle 62500 vaunuksi vuorokaudessa, ollen se 1000 vaunua enemmän kuin huhtikuussa.

OIKAISUJA

Lehtemme sekä 3. että 4. numerossa on jälleen joukko painovirheitä. Oikaisemme niistä muutamia häiritsevimpiä.

3. numerossa 107. sivulla 2. palstalla 2. rivillä on sana "arttelilla", p.o. "arttelille". 117. sivulla, 2. palstalla 36 rivillä on "Ette", p.o. "Ettei". 129. sivulla 2. palstalla 18 rivillä on "muodostamisprosessi", p.o. "muodostumisprosessi"

4. numerossa 155. sivulla 1 palstalla 38 rivillä on "palautua", p.o. "palauta". 169. sivulla 2. palstalla 53 rivillä on "niitä" p.o. "mitä". 185. sivulla 2. palstalla 2 rivillä on "vaarillisiksi", p.o. "vaarallisiksi". 187 sivulla 1 palstalla 5 rivillä on "porvariston", p.o. "porvariston ja".

TOIMITUSKOLLEGIO: **J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, J. Lemetti ja Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen** (os. АКССР гор. Петрозаводск, ул. Гюллинга 14).

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

Кирья № 69 Jätetty kirjapainoon 10/V kirj. painett. 21/V-35 г.
Ленгорлит № 15595 4 авт. л. Кол. зн. 181.500 ф. б. 82×110. Тираж 1810 Заказ 1321.

Типография „Кирьяпая“, Ленинград, Харьковская 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1935